

Jamsai

# 凰 归 锦 月

หงส์  
คืน  
จันทร์



เยวี่ยหวาสำหรับ  
月华洒蓉  
เจียน  
Heroine  
แปะ







คือทุกสิ่งที่ใช้สมองใจรักด้วยกัน

ยามที่นางคว่ำมือขาวซีดของเขาไปนั้น แววตาของหวานวันเพ็งก็แผยรอยตะลึงงันออกมา ครั้นเห็นว่านางกำลังหลับตาตรวจชีพจรให้เขาอยู่ ดวงตาดวงงามของชายหนุ่มก็ค่อยๆ จมอยู่ในห้วงของความหลงใหล

คิวเรียวคุดจิ้งหิวขมวดน้อยๆ ขนตาองอนยาว ดวงตาขำน้ำพิริ้มลงเบาๆ เกิดเป็นเงาคู่จ ปีกผีเสื้อสีน้ำหมึกทอดลงบนโบน้ากระจ่างไสบริสุทธิ ได้สัมผัสถูกโคงตรงได้รูปคือริมฝีปากบางสีชาดที่เม้มเข้าหากันน้อยๆ จนเกิดเป็นภาพสวางามผู้ดีอันทว่าแน่วแน่

ชั่วเวลานั้นเขาไม่รอให้สตรีตรงหน้าสัมผัสขึ้นมาก็อดเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงอ่อนแรงไม่ได้ว่า "เจ้างามมากจริงๆ รอจนข้าหายดีแล้วจะต้องร่วมหอกับเจ้าให้ได้"

ป่วยกระเสาะกระแสะถึงเพียงนี้แล้ว ยังจะคิดเรื่องบัดสีเช่นนี้อยู่อีก เนตรงามของเซ็งเสี่ยว พลันลิ้มขึ้นอย่างนึกดูแค้น หลางปรายตามองเครื่องหน้าหล่อเหลาของเขาย่างถ้วนถี่ "นายท่าน ท่านไม่รู้หรือไรว่ายามที่หมอตระจซีพจรนั้น คนไข้ต้องอยู่ในอาการสงบ"



# มากกว่ารัก หวส์คืนจันทร์

เยวี่ยหวาส่าหรง เขียน Heroine แปล

《凰归锦月》

All rights reserved

Original story and characters created and copyright © Author: 月华洒蓉 Yue Hua Sa Rong

Thai edition rights under license granted by 文心信息諮詢工作室

(Wenxin Counseling Studio [www.wenxinchuban.com](http://www.wenxinchuban.com))

Thai translation copyright © 2018 Jamsai Publishing Co., Ltd.,

Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2217-7

ภาพประกอบ 画措

จัดพิมพ์โดย

*Jamsai*

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล [editor@jamsai.com](mailto:editor@jamsai.com)

เว็บไซต์ [www.jamsai.com](http://www.jamsai.com)

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรรม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ [www.naiin.com](http://www.naiin.com)

ราคา 309 บาท



Printed on Green Read Paper  
[www.facebook.com/greenreadpaper](http://www.facebook.com/greenreadpaper)

# คำนำ

มากกว่ารักของเราเล่มที่ทุกท่านถืออยู่ขณะนี้ เป็นผลงานของนักเขียนใหม่อย่าง 'เยวี่ยหวาส่าง' โดยเรื่อง 'หงส์คืนจันทร์' นี้จะนำพาท่านผู้อ่านเข้าไปพบกับความรัก ความแค้นของเหล่าสตรีที่หวังช่วงชิงอำนาจกัน ความเข้มแข็งของรั้ววังที่ไม่อาจสงบ และความรักที่จะทำให้ผู้อ่านสงสัยจนถึงหยดสุดท้ายว่าเรื่องราวครั้งนี้จะจบลงเช่นไรค่ะ

'เซ็งเสวี่ย' ทั้งชีวิตของนางจำต้องสวมรอยเป็นผู้อื่นมาตลอด เริ่มตั้งแต่เข้าวังไปเป็นก๊วยเพี้ยนแทนพี่สาวที่ป่วยตาย กระทั่งได้เต้าจิ้นมากลายเป็นไทเฮาเหนือฝ่ายในทั้งหมด คอยประคับประคองฮ่องเต้ที่ยังทรงพระเยาว์ให้ขึ้นครองบัลลังก์อย่างมั่นคง แต่เพียงเพราะนางพลาดให้ 'ตงเยวี่ยอ้อง' กลับเข้าเมืองหลวงเพียงครั้งเดียว เขาก็ทำการยึดอำนาจหลังม่านทันที นางทำได้แค่หนีออกจากวังไปพร้อมตราหงส์และลัญจกรหยก อีกครั้งนางต้องจับพลัดจับผลูไปเป็นอี่เหนียงรองของผู้อื่น แต่งให้กับนายท่านจี้โรคนามว่า 'หวาววันเฟิง' จากนั้นนางก็เพิ่งรู้ว่าเรื่องราวภายในคฤหาสน์สกุลหวาแห่งนี้ก็ไม่ได้ยิ่งหย่อนกว่าตอนที่นางอยู่ในฝ่ายในสักนิด!

จากฮ่องไทเฮาผู้สูงศักดิ์ สู่การเป็นอี่เหนียงรองที่ต่ำต้อย ชีวิตหงส์ที่พลัดออกจากวังเช่นนี้จะเป็นเช่นไร นางจะช่วยเหลือฮ่องเต้จากภายนอกด้วยวิธีการใด และรักษาหัวใจตนเองให้ไม่สั่นไหวไปกับผู้เป็นสามีได้หรือไม่ เชิญร่วมหาคำตอบภายในเล่มได้เลยค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส



# แนะนำตัวละคร

- \* **เซ็งเสี่ยว** ฮองไทเฮาองค์ปัจจุบัน ซึ่งสวมรอยแทนพี่สาวที่ป่วยตาย เพื่อช่วยฮ่องเต้ที่ยังทรงพระเยาว์ปกครองได้หลัก รูปร่างงามล้ำ เฉลียวฉลาด มีไหวพริบในการแก้ปัญหา
- \* **หวาอวิ้นเฟิง** นายท่านสกุลหวา ตระกูลพ่อค้าที่มั่งคั่ง มีสุขภาพร่างกายอ่อนแอไร้โรค รูปร่างหล่อเหลาไร้ที่ติ ชอบหรือเกลียดใคร ก็แสดงออกโดยไม่ปิดบัง
- \* **ตงเยวี่ยอ๋อง** พระอนุชาของอดีตฮ่องเต้ เข้าวังมาเพื่อยึดอำนาจ มีนิสัยโหดเหี้ยมดุร้าย ฆ่าคนไม่เลือก
- \* **หลิวเยวี่ย** ฮูหยินของหวาอวิ้นเฟิง เป็นบุตรสาวของอัศวรเสนาบดี หลิวเจิ้งอวิ้น รักหวาอวิ้นเฟิงเป็นอย่างมาก เป็นคนซื่อจรรยาอ่อน และมากเสน่ห์เพทุบาย
- \* **ยงเอ๋อร์** ฮองเต๋องค์ปัจจุบันที่ยังทรงพระเยาว์ หลานชายของเซ็งเสี่ยว เชื่อฟังคำสั่งของเซ็งเสี่ยวอย่างมาก ถูกตงเยวี่ยอ๋องยึดอำนาจ
- \* **เหมยเยี่ย** หมอเทวดาที่มีชื่อเสียง เป็นอาจารย์และเคยเป็นคนรักของเซ็งเสี่ยว
- \* **เซ้าหลิน** องครักษ์ที่ติดตามเซ็งเสี่ยวมาตั้งแต่เด็ก จงรักภักดี แอบหลงรักผู้เป็นนาย

สำนักพิมพ์ใจ๋มใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง  
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยายชุดมากกว่ารักได้ที่

[www.facebook.com/morethanlovebook](http://www.facebook.com/morethanlovebook)



ภาคหนึ่ง

ชะตาหงส์เข้าใกล้ ล้อมผ้าก่อนพายุฝน

# 7

ยามรุ่งสาง ประตูตำหนักอันหนักอึ้งถูกผลึกเปิดออก เชิงเสวียไทเฮาแห่งแคว้นเสวียนอยู่สั่งให้ข้าราชการบริพารทยอยออกไป ก่อนที่นางจะเดินเข้าไปภายในพระตำหนักหยิ่งเหอที่ซึ่งเคยใช้เป็นที่ประทับของอดีตฮ่องเต้ผู้เสด็จสวรรคตด้วยพระอาการประชวรนี้เพียงลำพัง ซุดคลุมปักลายหงส์สีทองยาวจรดพื้นบนร่างของเชิงเสวียลากไปบนผืนพรมภายในพระตำหนักตามจังหวะย่างก้าวอันแผ่วเบาของนาง

เชิงเสวียกวาดสายตามองไปรอบๆ ในแนวตาปรากฏรอยยิ้มหยันพระตำหนักหยิ่งเหอยังคงยิ่งใหญ่โอโง่งไม่ต่างจากเมื่อครั้งที่อดีตฮ่องเต้ยังทรงมีพระชนม์ชีพอยู่ ทว่ายามนี้กลับมีความเงียบเหงาเพิ่มเข้ามา

ในอดีตที่แห่งนี้มักมีผู้คนเบียดเสียดกันแน่นขนัดเพื่อร่วมถวายพระพรแด่ฮ่องเต้ที่ประทับอย่างมั่นคงอยู่บนบัลลังก์มังกร ทว่าวันนี้นอกจากบัลลังก์มังกรที่ตั้งอยู่อย่างโดดเดี่ยวในห้องพระโรง

แล้วก็ไม่มีผู้ใดอีก ทั้งบรรดาเหล่าสนมชายาในตำหนักในก็ล้วนถูก  
อดีตฮ่องเต้ส่งประหารไปจนหมดสิ้นแล้ว ยามนี้มีเพียงนางผู้เดียวที่ยัง  
เหลือรอดจากการเข่นฆ่าครานั้นมาได้ ซึ่งหาใช่เพราะพระองค์ทรงรักใคร่  
โปรดปรานนางไม่ แต่เป็นเพราะนางมีใบหน้าที่คล้ายคลึงกับสตรีที่  
พระองค์ทรงรักที่สุดเท่านั้น นอกจากนี้พระองค์ยังทรงต้องการให้  
นางปกป้องโอรสเพียงหนึ่งเดียวของพระองค์ไว้ หรือก็คือฮ่องเต้  
องค์ปัจจุบันซึ่งยังทรงพระเยาว์ ซยาอวีนยง

ด้วยเหตุนี้ซึ่งเสวยจึงกลายเป็นตัวแทนของพี่สาวคนรองผู้เป็น  
สตรีในพระทัยของอดีตฮ่องเต้ นับแต่นั้นมา ทั้งนางยังได้รับการสถาปนา  
ขึ้นเป็นฮ่องไทเฮาเพื่อจะคอยประคับประคองให้หลานชายนั่งบนบัลลังก์  
ของฮ่องเต้ได้อย่างมั่นคงสืบไป

เพียงพริบตาเวลาก็ผ่านไปแล้วเกือบหกปี ตัวนางจากหญิงสาว  
วัยสิบสี่ปีได้แปรเปลี่ยนไปเป็นสตรีที่ออกเรือนแล้วในวัยยี่สิบปี นาง  
คิดมาตลอดว่าตนเองจะต้องแก่ตายไปภายในวังหลวง ชั่วชีวิตมีอาจ  
หลบหนีไปจากที่คุมขังแห่งนี้ได้ ทว่ากลับคาดไม่ถึงที่ใครบางคน  
ไม่ยอมให้นางมีชีวิตเช่นนั้น

"ไทเฮา ทักพบกฎโกล้เข้ามาแล้ว พระองค์ควรรีบเสด็จได้แล้ว  
พะยะค่ะ!" ด้านนอกตำหนักมีเสียงร่ำอนรรณของบุรุษผู้หนึ่งดังขึ้น

ไต้ยิ่นเช่นนั้นนางก็ถอนสายตาที่กวาดมองไปทั่วพระตำหนักหยั่งเหอ  
กลับมาในที่สุด ก่อนจะหมุนกายเดินกลับออกมา คล้อยหลังยามที่นาง  
พ้นประตูแล้ว ประตูพระตำหนักหยั่งเหอก็ค่อยๆ ปิดลง ชั่วพริบตาที่  
ประตูตำหนักกำลังจะปิดลง นางหันกลับไปมองด้านในพระตำหนัก

อีกครั้ง ในใจล้วนเต็มไปด้วยความอาลัยอาวรณ์...

ยามพลบค่ำ ณ พระตำหนักเฟิงซี เหล่าข้าราชการบริพารต่างนั่งคุกเข่า  
อยู่ภายในตำหนักในด้วยสภาพเสื้อผ้าฉีกขาดผมผั่วยุ่งเหยิง

บนบัลลังก์หงส์ที่แกะจากไม้จันทร์แดงมีบุรุษใบหน้าหล่อเหลา  
สูงสง่าและเปี่ยมไปด้วยอำนาจผู้หนึ่งนั่งอยู่บนร่างของเขาสวมชุดเกราะ  
สีทอง มือขวาวางอยู่บนด้ามกระบี่อวี่ฉาง\* ที่เหน็บอยู่ข้างเอว มือข้างซ้าย  
กำพนักแขนบนบัลลังก์หงส์แน่น นัยน์ตาหงส์เรียวยาวกวาดมองบรรดา  
ข้าราชการบริพารที่คุกเข่าอยู่บนพื้นเบื้องหน้าด้วยสายตาดำมืด ก่อนที่  
มุมปากจะค่อยๆ ฝุดรอยยิ้มเหี้ยมเกรียม

"ไทเฮาอยู่ที่ไหน!" น้ำเสียงของชายหนุ่มทุ่มกั้ววานประดุจเสียง  
ก้อนหินร่วงหล่นลงสู่ผิวน้ำ

ทว่าเมื่อเหล่าข้าราชการบริพารได้ยินเช่นนั้นพวกเขากลับสิ้นเทาไป  
ทั้งร่างด้วยความหวาดกลัวแทน ไม่มีผู้ใดกล้าตอบคำถามของเขาสักคน  
ด้วยเพราะไม่อยากเป็นนกที่ชะงักหัว\*\* ออกไปตัวนั้นนั่นเอง

"ข้าผู้เป็นอ๋องถามพวกเจ้าว่าไทเฮาอยู่ที่ไหน!" ยามเมื่อเขาถามซ้ำ  
ขึ้นมาอีกครั้ง รอยยิ้มเหี้ยมเกรียมบนดวงหน้าหล่อเหลาของบุรุษผู้นั้น  
ก็ถูกแทนที่ด้วยโศกอันเข้มข้นแล้ว

"เรียน...ตงเยวี่อ๋อง ก่อนหน้าที่ท่านจะบุกเข้ามาในพระราชวัง  
ไทเฮาก็เสด็จจากไปแล้วพะยะค่ะ" ในที่สุดก็มีขันทีน้อยผู้หนึ่งที่ทน

\* กระบี่อวี่ฉาง เป็น 1 ใน 10 กระบี่ชื่อดังของจีน ตัวกระบี่ค่อนข้างสั้นเมื่อเทียบกับกระบี่เล่มอื่นจนสามารถ  
ซ่อนเอาไว้ในท้องปลาเพื่อลอบสังหารได้ จึงเป็นที่มาของชื่ออวี่ฉางซึ่งแปลว่าเครื่องในปลา

\*\* นกที่ชะงักหัว เป็นสำนวน เปรียบเปรยถึงคนที่ชอบเสนอตัวออกหน้าในทุกๆ เรื่องโดยไม่ดูสถานการณ์  
หรือความเหมาะสม

ต่อความน่ากลัวของเขาไม่ไหวเลยขึ้นมา ระหว่างที่ปาดเช็ดเหงื่อบนศีรษะชั้นที่น้อยก็รายงานออกไปด้วยน้ำเสียงสิ้นสะท้าน

จบคำ...บรรดาข้าราชการบริพารต่างขานรับขึ้นมาโดยพร้อมเพรียงกัน  
สภาพโดยรอบของพวกเขาในตอนนี้นี้ล้วนและทะเลไม่เป็นขึ้นดี  
โต๊ะเก้าอี้ลุ่มระเนระนาด เครื่องกระเบื้องเคลือบที่มีอยู่ก็แตกหักเป็น  
ชิ้นเล็กชิ้นน้อย ม่านมุ้งถูกฉีกกระชากลงมากระจัดกระจายอยู่ทั่วพื้น

ยามนี้ดวงอาทิตย์กำลังลาลับแสงยังทึบประจิมแล้ว แสงสีแดง  
ได้สาดส่องลงบนระเบียงทางเดินที่ทอดยาวสู่พระตำหนัก หนึ่ง  
เป็นสีแห่งความพริ้วพริ้วที่ย้อมพระราชวังแห่งนี้เอาไว้

ตงเยวี่ย่องได้ยินเช่นนั้น รอยยิ้มก็กลับมาปรากฏบนใบหน้า  
ของเขาอีกครั้ง ชับให้ใบหน้านั้นงามประดุจดอกท้อที่จมอยู่ในแอ่งโลหิต  
ทั้งเย้ายวน ทั้งแปลกประหลาด และเต็มไปด้วยกลิ่นอายของควาเล็ด

ผู้ติดตามที่อยู่ด้านหลังของชายหนุ่มเมื่อเห็นรอยยิ้มเช่นนั้นก็รู้ได้  
ในทันทีว่าผู้เป็นนายของพวกเขากำลังเดือดดาลจนถึงขีดสุดแล้ว

ไม่ผิดไปจากที่คาด เพราะพริบตาต่อมาตงเยวี่ย่องก็ชักกระบี่ออกมา  
ฟันใส่กระดางกำยานทรงนกระเรียนที่ตั้งอยู่ด้านข้างบัลลังก์หงส์ในทันที  
เครื่องทองสำริดหล่นกระแทกพื้นจนเกิดเสียงดังกังวาน สะท้อนก้อง  
ไปทั่วภายในพระตำหนัก

เหล่าข้าราชการบริพารต่างพากันกลั่นลมหายใจ ปิดปากเงียบด้วยความหวาดกลัว

"ยอดเยี่ยมยิ่งนัก! ข้าผู้เป็นฮ่องนั้บว่าดูแคลนเจ้าเกินไปเสียแล้ว!"  
เมื่อเห็นหัวหน้ากระเรียนกลิ้งตกลงพื้น คิ้วเรียวยาวของตงเยวี่ย่องก็

ขมวดเข้าหากันแน่น มือที่ถือดาบอยู่ยิ่งกำแน่นขึ้นกว่าเดิมจนข้อนิ้วซีดขาว

นางหนีไปแล้ว ทั้งตราหงส์และลัญจกรหยกก็ล้วนถูกนางนำติดตัวไปด้วย เช่นนั้นแล้วที่เขายกพลบุกเข้ามาในพระราชวังไปไม่ใช่สูญเปล่าหรอกหรือ!

ตงเยวี่อ่องเมื่อนึกถึงช่วงเวลาหลายปีที่ตนเองต้องซ่อนนำประกายทบนอนพื้นแข็งซีมตีซม\* เพื่อแผนการก่อกบฏครั้งนี้ของตนแล้ว เพลิงโทสะก็ลุกท่วมจนยากจะดับ!

"นำตัวมารับใช้ในตำแหน่งเฟิงซีทั้งหมดไปแล้วเนื้อเถื่อนหนัง! ข้าผู้เป็นอ่องจะให้เสียงร้องโหยหวนของพวกมันกึกก้องไปทั่ววังหลวง!"

เมื่อชายหนุ่มผู้มีอำนาจสูงสุดหันไปให้สัญญาณมือกับกองทหารในชุดเกราะที่ยืนแยกเป็นสองแถวอยู่ในตำแหน่งแล้ว เหล่าข้าราชการบริพารในตำแหน่งเฟิงซีต่างก็พากันร่ำไห้วอนขอชีวิตขึ้นมา

"ได้โปรดอย่าทำเช่นนี้เลย ตงเยวี่อ่อง!"

"ได้โปรดไว้ชีวิตด้วย!"

ท่ามกลางเสียงคร่ำครวญแทรกด้วยเสียงที่บรรดาบ่าวไพร่โขกศีรษะกับพื้นดังระงมอยู่นั้น ไม่นานคนเหล่านั้นก็เริ่มถูกทหารของตงเยวี่อ่องลากออกไปแล้วเนื้อเถื่อนหนังจนถึงแก่ความตายคนแล้วคนเล่า

\* นอนพื้นแข็งซีมตีซม เป็นสำนวนจีน หมายถึงการเคร่งครัดต่อตนเองเพื่อสร้างความมุมานะเอาชนะ คำสลับประมาท มีที่มาจากเยวี่อ่องโกวเจี้ยนเป็นเจ้าผู้ครองแคว้นเยวี่สมัยปลายยุคชุนชิว ครั้งหนึ่งโกวเจี้ยนยกทัพไปตีแคว้นอู่แต่กลับเป็นฝ่ายพ่ายแพ้ต้องยอมตกเป็นเมืองขึ้นและกลายเป็นทาสรับใช้ของฟูไชประมุขแคว้นอู่ในขณะนั้น โกวเจี้ยนจึงใช้อุบายนานับการเพื่อให้ฟูไชตายใจ เชื่อว่าตนไม่คิดเป็นศัตรูแล้วด้วย สามปีต่อมาฟูไชจึงปล่อยตัวเขากลับบ้าน โกวเจี้ยนกลับมาแล้วก็นอนบนพื้นแข็งซีมตีซม เพื่อมิให้ล้มความยากลำบากเมื่อครั้งตกเป็นทาสรับใช้ ท้ายสุดก็สามารถยกทัพตีเมืองหลวงของแคว้นอู่สำเร็จ



ครั้งยามที่เขาได้ยินเสียงร้องไหยหวนดังขึ้นที่ด้านนอกประกอบกับเสียงอ้อนวอนขอชีวิตภายในพระตำหนักแล้ว ตงเยวี่ยอ่องจึงค่อยอารมณ์ดีขึ้นมาเล็กน้อย

จากนั้นชายหนุ่มพลันคลายหัวคิ้วที่ขมวดมุ่นพลงงมุดลุกขึ้นยืนก่อนจะหันไปสั่งการคนชุดดำทั้งสองที่ยืนอยู่ด้านหลังตนเอง "หลิวอวี่น จิงหง พวกเจ้ารีบออกไปตามหาไทเฮาให้ข้าผู้เป็นอ่องเดี๋ยวนี้ ข้าเชื่อว่านางคงยังมีได้ไปจากเมืองหลวงเป็นแน่!"

"รับทราบพะยะค่ะ!" คนชุดดำทั้งสองสบตากันครู่หนึ่งก่อนประสานมือรับคำสั่ง แล้วรีบถอยออกจากพระตำหนักในทันที

คนทั้งสองเพิ่งจะจากไป ทหารหลายนายก็กุมตัวเด็กหนุ่มรูปงามในชุดคลุมลายมังกรเดินเข้ามาในพระตำหนัก ตงเยวี่ยอ่องมองเด็กหนุ่มผู้นั้น ใบหน้าเยือกเย็นพลันปรากฏรอยยิ้มชั่วร้ายขึ้นอีกครา เขาก้าวเข้าไปหาอีกฝ่ายด้วยฝ่าเท้าหนักแน่นที่ละก้าวๆ ชุดเกราะหนาหนักบนร่างของเขายามกระทบกันส่งเสียงเล็กแหลมก้องกังวานไปทั่วบริเวณ ยิ่งทำให้ผู้ที่ได้ยินรู้สึกบาดหูเป็นพิเศษ

"ฝ่าบาท พบกันอีกแล้วนะพะยะค่ะ"

"หึ! ตงเยวี่ยอ่องก่อกบฏโค่นล้มราชบัลลังก์ สวรรค์ไม่มีทางละเว้นเจ้าแน่!" ฮ้องเต้ตวาดพระสุรเสียงด้วยความโกรธกริ้ว พระเศวตปอยหนึ่งร่วงหลุดจากพระมาลามังกรลงมาปรกพระเนตร

ตงเยวี่ยอ่องได้ยินเช่นนั้นก็แสรังปิดปอยผมที่ยู่เหนือของอีกฝ่ายไปทัดหลังหูให้ด้วยท่าทางเจ็บปวดใจ นัยน์ตาหงส์พราวระยับจับจ้องเด็กหนุ่มพลงงกล่าวเน้นย้ำประหนึ่งจริงใจอย่างสุดซึ้ง "ฝ่าบาททรงเข้าใจ

ข้าผู้เป็นอ๋องผิดไปแล้วพะยะค่ะ ข้ามาเพื่อช่วยเหลือพระองค์ให้ปกครองแผ่นดินนี้ได้อย่างมั่นคงเพียงเท่านั้น"

"หยุดเสแสร้งแก้งทำเสียที! ช่วยเหลือเราอย่างนั้นหรือ เจ้าคิดจะใช้เราเป็นหุ่นเชิดมากกว่ากระมัง!" อ๋องเต้เป็นอนพระพักตร์หลบมือของอีกฝ่ายด้วยความตึดยัดฉันทพลางรับสั่งด้วยสุรเสียงเย็นชา

อ๋องเต้ได้แต่ทรงหวังว่ายามนี้เสด็จแม้จะทรงหลบหนีออกไปจากเมืองหลวงได้อย่างปลอดภัยแล้ว เช่นนั้นพระนางจะได้นำตราหงส์และลัญจกรหยกไปขอความช่วยเหลือจากพระอัยกาให้ยกทัพมาช่วยเหลือตนเองได้

ครั้นทรงนึกถึงเสด็จแม่ที่ทรงเคารพรักก็อดเจ็บแค้นในพระทัยมิได้ หากมิใช่เพราะพระองค์เกิดพระทัยอ่อนไปชั่ววูบ ยอมให้ตงเยวี่ยอ๋องเข้ามาในเมืองหลวงเพื่อเคารพพระศพเสด็จพ่อโดยมิสนคำทัดทานของพระนางแล้วละก็ อีกฝ่ายไหนเลยจะมีโอกาสลงมือก่อกบฏได้

"ฮ่าๆ หลานยังคงไม่รู้จักระเบิดบงการความรู้สึกลูกอยู่เช่นเดิม!" ตงเยวี่ยอ๋องเงยหน้าหัวเราะก้องก่อนจะโบกมือคราวหนึ่ง สั่งให้คนทั้งหมดถอยออกไปรอกระทั่งภายในตำหนักเหลือเพียงพวกเขาสองคน ตงเยวี่ยอ๋องก็ขมวดคิ้วเอ่ยด้วยสีหน้าเคร่งขรึม "ดูท่าฝ่าบาทเองก็ทรงเติบโตขึ้นแล้วจริงๆ ดูฉลาดมีไหวพริบขึ้นมาไม่น้อย ที่เป็นเช่นนี้คงต้องขอบใจเสด็จแม่ของเจ้ากระมังนางคงจะรักใคร่เจ้ามากเป็นแน่แท้ จึงได้กล้าปลอมแปลงพระราชพิธีกรรมยกบัลลังก์ที่สมควรเป็นของข้าผู้เป็นอ๋องให้กับเจ้า สุดท้ายแล้วไม่รู้ว่าคุณได้กันแน่ที่แย่งชิงบัลลังก์ของผู้อื่น"

เพลิงโทสะในดวงตาเรียวยลุกโชนทะลักลั่นออกมา แผลเผาอ๋องเต้

จนต้องถอยร่น

"เจ้ากล่าวเหลวไหล! เสด็จแม่ไม่มีทางทำเรื่องเช่นนั้นเด็ดขาด!"

"เพื่ออำนาจ ไม่ว่าเรื่องใดนางก็ล้วนทำได้ทั้งนั้น สมมชานยาทั้งหมดในฝ่ายในก็ถูกนางสังหารทั้งสิ้นไม่ใช่หรือ! ยิ่งไปกว่านั้น หากไม่ใช่เพราะนางขับไล่บรรดาอ๋องเช่นพวกข้าออกไปจากเมืองหลวง จนไม่อาจกลับเข้ามาในวังหลวงได้อีกชั่วชีวิต ข้าผู้เป็นอ๋องไหนเลยจะต้องยกทัพเสี่ยงเป็นเสี่ยงตายบุกเข้าวังหลวงเช่นนี้ด้วย หากกล่าวอีกแง่มุมหนึ่ง ข้าก็ถือว่าได้ลงทัณฑ์นางแทนสวรรค์แล้ว!" ตงเจี๋ยอ๋องกระซอกแซกของฮ่อเต๋อขึ้นมา เล็บมือจิกลงบนรอยปักลายมังกรที่อยู่บนนั้น พลางกล่าวเสียงลอดโรฟัน "อย่าคิดว่านางจะหนีพ้นเงื้อมมือของข้าไปได้ ขาดตราหงส์กับลัญจกรหยกไปเพียงชั่วคราาก็ไม่เห็นเป็นอะไร ไม่ว่าอย่างไรข้ายังคงสามารถใช้เจ้าควบคุมราชสำนักได้เช่นกัน ยามนี้ในราชสำนักก็ยังมีผู้ใดล่วงรู้ว่าข้าบุกโจมตีวังหลวง ดังนั้นหากเจ้าอยากมีชีวิตรอด ก็ต้องเชื่อฟังข้าเท่านั้น!"

"เจ้า!" ฮ่อเต๋อเดิมทีคิดจะตรัส 'เจ้าฝันไปเถอะ' ทว่าเพียงพระองค์จะเริ่มรับสั่งก็พลันหวนนึกถึงสิ่งที่เสด็จแม่กำชับเอาไว้ก่อนจะจากไปขึ้นมาได้ จึงทรงอดกลั้นเอาไว้ไม่ได้รับสั่งคำที่เหลื่อออกมา และทรงสูดพระอัสสหาสะก่อนจะรับสั่งอย่างเยือกเย็น "ได้ เราจะร่วมมือกับเจ้า"

เสด็จแม่... พระองค์บอกให้อดกลั้น เราก็ทำได้แล้ว!

"ช่างว่าง่ายยิ่งนัก! ข้าผู้เป็นอ๋องซึกจะถูกใจฝ่าบาทขึ้นเรื่อย ๆ เสียแล้วสิ" ตงเจี๋ยอ๋องคลายมือก่อนจะลูบลายปักมังกรที่ถูกจิกจนยับย่นเบาๆ ริมฝีปากแย้มยิ้มอย่างพึงพอใจ

สี่ของยามราตรีได้แผ่ปกคลุมลงมาชั้นแล้วชั้นเล่า

ท่ามกลางความมืดมิดนี้รถม้าเรียบง่ายคันหนึ่งกำลังห้อตะบึงอยู่บนเส้นทางหุบเขาสายเล็ก ตะเกียงที่แขวนเอาไว้บนตัวรถกวัดแกว่งไปมาอย่างรุนแรง แสงไฟประเดี้ยวตติประเดี้ยวดับส่องลงบนร่างของบุรุษที่นั่งอยู่บนรถม้า ยามนี้สีหน้าของเขาเต็มไปด้วยความเร่งร้อน คิ้วเข้มขมวดมุ่น อีกริมฝีปากก็คอยคำรามเสียงต่ำกระตุ่นม้าให้วิ่งต่อไปไม่หยุด

ทันใดนั้นม้าที่ต้องห้อตะบึงอยู่บนถนนขรุขระก็ส่งเสียงร้องแหลมขึ้นมา เสียงนั้นได้ทำลายความเงียบสงบยามวิกาลนี้ให้อันตรธานไปสิ้นก่อนจะตามมาด้วยเสียงรถม้าพลิกคว่ำกระแทกลงกับพื้น

"นายหญิง นายหญิงเป็นอะไรหรือไม่ขอรับ" หลังรถม้าพลิกคว่ำพลันแว่วเสียงของบุรุษตะโกนถามขึ้นอย่างร้อนรน

ยามนี้รถม้าพลิกคว่ำอยู่บนพื้น สาเหตุจากล้อรถข้างหนึ่งทวนรับแรงกระแทกไม่ไหว ล้อจึงหลุดกระเด็นไปอีกด้านหนึ่ง ครั้นชายสาวฤๅควบคุมม้าที่ตื่นตระหนกให้สงบลงได้แล้ว เขาก็รีบดึงม่านขึ้นแล้วก้าวเข้าไปในตัวรถทันที

"ข้าไม่เป็นไร" ลิ้นเสียงอ่อนโยนนั้น ชายผู้บังคับรถม้าก็จัดการประคองหญิงสาวบอบบางผู้หนึ่งลงมาจากรถม้าทันที

ท่ามกลางความมืดมิดยามราตรี ดวงหน้าของสตรีผู้นั้นแม้มองเห็นได้ไม่ชัดเจน ทว่ารัศมีของความสูงศักดิ์และความเย็นชาบนร่างของนางนั้นกลับไม่ได้ลดน้อยถอยลงแต่อย่างใด

นางยืนอยู่ด้านข้างรถม้า เมื่อกวาดตามองความเสียหายบนตัวรถ

ไปแล้วรอบหนึ่ง สตรีผู้นั้นก็หันไปถามบุรุษหนุ่มผู้บังคับรถม้า "มีเพียงทางสายนี้สายเดียวเท่านั้นหรือที่ใช้หลบหนีออกจากเมืองหลวงได้"

"ใช่ขอรับ" ชายผู้บังคับรถม้าประสานมือเป็นหมัดแล้วตอบอย่างนอบน้อม

"เช่นนั้นหากไม่มีรถม้าแล้ว พวกเราจะต้องใช้เวลาเดินเท้าอีกกี่วัน จึงจะออกจากเมืองหลวงได้" แม้ถ้อยคำที่กล่าวจะเรียบเฉยทว่าน้ำเสียงกลับไม่ได้ลดความนุ่มนวลอ่อนหวานไปเลยแม้แต่น้อย ทำให้ผู้ฟังล่องลอยประจุกถูกโอบล้อมด้วยสายลมวสันต์

"ประมาณสามวันขอรับ" ครั้นเหลือบไปเห็นเรือนร่างแบบบางของสตรีข้างกาย คำตอบของบุรุษหนุ่มจึงแฝงซึ่งความลำบากใจเอาไว้เล็กน้อย

ติดตามนายหญิงมาสิบกว่าปี เขาย่อมรู้นิสัยของผู้เป็นนายดี ยามนี้ นางจะต้องร้อนใจมากเป็นแน่ ทว่าภายนอกของนางกลับเพียงแสสร้งทำเป็นเยือกเย็นอยู่เท่านั้น นายหญิงของเขาก็เป็นเช่นนี้เสมอ ไม่ว่านางต้องประสบกับสถานการณ์ร้ายแรงเพียงใด นางก็จะเผชิญหน้ากับมันด้วยความสงบเยือกเย็นทุกครั้ง

นางหันไปมองแสงไฟด้านล่างภูเขาที่มีมากมายประจุกดวงดาราบนฟากฟ้า ผ้าเช็ดหน้าในมือนางพลันถูกขย้าจนแน่น ก่อนที่นางจะกล่าวออกมา "หากว่าเจ้าควมม้าไปเพียงผู้เดียวแล้ว"

ทั้งสองคาดไม่ถึงถึงเลยจริงๆ ว่ากำลังคนของตงเว่ยอ๋องจะติดตามมาได้รวดเร็วถึงเพียงนี้

"นายหญิง ผู้น้อยได้สาบานว่าจะปกป้องท่านด้วยชีวิตแล้วไม่มีทาง

ทอดทิ้งท่านเด็ดขาด!" ชายหนุ่มรับรู้ถึงความหมายของนางดีจึงรีบคุกเข่า  
ประสานหมัดเอ่ยขึ้นในทันใด

ตั้งแต่นางอายุสี่ขวบ เขาก็ติดตามนางไม่ห่างแม้เพียงครึ่งก้าว  
ภารกิจชั่วชีวิตนี้ของเขาก็คือการปกป้องนาง ปกป้องนางด้วยชีวิต!  
ดังนั้นต่อให้ต้องตายเขาก็ไม่มีทางจากนางไปไหนแม้เพียงครึ่งก้าว!

"เซ้าหลิน ไม่ว่าเรื่องอะไรเจ้าก็ล้วนดีไปหมด เสียแต่หัวแข็งเกินไป  
หน่อย ไม่รู้จักยืดหยุ่น!"

ครั้งนางผินดวงหน้ากลับมา สีหน้าสงบเยือกเย็นนั้นเมื่ออยู่ใต้  
แสงไฟริบหรี่พลันเปลี่ยนเป็นสีหน้าลึกลับที่ยากจะคาดเดา

บุรุษหนุ่มนามว่า 'เซ้าหลิน' ผู้นั้นเมื่อเห็นสีหน้านิ่งสงบของนาง  
ก็เสียวสันไป บางที...เขาเองอาจจะหัวแข็งอย่างที่นางว่า ทว่านี่ก็เป็น  
คุณสมบัติที่ผู้ทำหน้าที่เป็นเงาควรจะมีไม่ใช่หรือ หากว่าเขาไม่ถือทิว  
หรือไม่หนักแน่นพอ ยามนั้นเขาคงไม่เลือกติดตามนางเข้าวังหลวง แต่  
จะเลือกพานางหลบหนีไปให้ไกลสุดหล้า!

"แทนที่จะให้คนสองคนต้องตายไปด้วยกัน ไม่สู้ลองเดิมพันดู  
สักตั้ง!" มืองามประดุจหยกของนางแตะลงบนไหล่หนาเหยียดตรง  
ของเขา น้ำเสียงไม่อนุญาตให้เขาปฏิเสธ "เจ้าจงนำตราหงส์ของโอจยา\*  
ล่องหน้าไปหาพระอัยกาที่เมืองสุ่ให้พวกเขายกทัพมาช่วยเหลือฮ่องเต้!"

นางหาใช่ไม่วางใจมอบลัญจกรหยกให้เซ้าหลิน ทว่านางกลับ  
กลัวว่าบิดาของตนเองจะต้านทานความเย้ายวนของอำนาจไม่อยู่แล้ว  
คิดอยากจะเป็นฮ่องเต้เองเสียมากกว่า ไม่ว่าจะอย่างไรเขาก็มีทั้งกองทหาร

\* โอจยา แปลว่าผู้เคราะห์ร้าย เป็นตำแหน่งตัวรองของเขาที่ฮ่องเต้ผู้เป็นสามีสวรรคต และตนเองได้เลื่อนยศ  
เป็นไทเฮา (พระพันปี) แสดงถึงความเป็นผู้โศกเศร้าน่าสงสาร



อยู่ในมือและยังมีจิตใจที่ทะเยอทะยานยิ่ง

หากให้เช่าหลินนำตราหงส์ไป ต่อให้นางถูกตงเวรีย้องจับกุมตัวได้ เขาที่ไม่มีตราหงส์ประทับตำแหน่งก็ไม่อาจเรียกตนว่าเป็นฮ่องเต้ได้เช่นกัน

ครั้นฝ่ามือนุ่มละมุนของนางแตะลงบนป่าของชายหนุ่ม ดวงตาของเช่าหลินก็เบิกกว้างขึ้นเล็กน้อย หัวใจประหนึ่งหยุดเต้นลงชั่วขณะ กลิ่นหอมอ่อนๆ จากแขนเสื้อของนางทำให้เขาเคลิบเคลิ้มหลงใหล ก็ปีมาแล้วที่นางไม่ได้แตะป่าของเขาโดยปราศจากความห่าเหินเย็นชาเฉกเช่นในยามนี้

เริ่มตั้งแต่ที่นางเข้าวังไปในวันนั้น นางก็กลายเป็นก๊วยเพยแห่งแคว้นเสวียวนอยู่ ทั้งต้องวางตัวสูงศักดิ์เฉกเช่นเชื้อพระวงศ์อยู่ตลอดเวลา แม้ในยามนั้นนางจะมีอายุได้เพียงสิบสี่ปีก็ตาม สำหรับความชื่นชมของนางมีเพียงเขาที่จะเข้าใจนางได้ ด้วยเหตุนี้ในฐานะที่ตนเองเป็นข้ารับใช้ สิ่งที่เขาทำได้จึงมีเพียงแค่ทำตามคำสั่งของนางอย่างสุดความสามารถเท่านั้น ทว่ายามนี้เขากลับไม่คิดอยากเชื่อฟังคำสั่งของนางเลยแม้แต่น้อย

"ผู้น้อยไม่มัววันจากท่านไปไหนพะยะคะ!" ชายหนุ่มกัดฟันแน่นเป็นครั้งแรกที่เขาขัดขึ้นคำสั่งของนาง

"เช่าหลิน เจ้าช่างบังอาจ! ไฉนจะขอสั่งให้เจ้านำตราหงส์ลวงหน้าไปขอความช่วยเหลือจากพระอัยกา หากเจ้าไม่เชื่อฟัง ข้าจะถอดตำแหน่งของเจ้าเดี๋ยวนี้ ไม่เรียกใช้งานเจ้าอีกตลอดไป!"

ซึ่งเสวียรั้งมือชาวผ่องของตนกลับมาก่อนจะล้วงเอาตราหงส์จากในแขนเสื้อแล้วโยนตราหงส์ลงข้างเท้าของชายหนุ่มด้วยสายตาเข่มงวด

นางกำลังให้ฐานะไทเฮาบีบบังคับเขา คำพูดของนางบอกชัดว่าหากเขายังไม่ไป ก็ไม่ต้องติดตามนางอีก

เซ่าหลินเงยหน้าขึ้น เขามองท่าทางหนักแน่นของนางอย่างปวดใจ ช่วงเวลานั้นเขาพูดอะไรไม่ออก

ดื้อดึงได้เพียงครู่หนึ่ง เซ่าหลินก็ได้แต่ยอมถอย เขากล่าวด้วยน้ำเสียงสั่นสะท้าน "ผู้น้อยน้อมรับพระราชบัญญัติ ทว่าได้โปรดให้ผู้น้อยหลอกล่อทหารที่ติดตามมาด้านล่างไปด้วยเถิดพะย่ะค่ะ!"

เซ่าหลินรู้ว่าเมื่อนางตัดสินใจเรื่องใดไปแล้วก็จะไม่มีวันเปลี่ยนแปลงอีก และเขายังรู้ว่าด้วยสติปัญญาของนางจะต้องรักษาตัวรอดได้อย่างแน่นอน ดังนั้นเขาจึงฝืนข่มความเจ็บปวดแล้วน้อมรับคำสั่ง

ชายหนุ่มยื่นมือออกไปเก็บตราหงส์ขึ้นมาก่อนจะกำมันแน่นไว้ในฝ่ามือ

"ดี!" นางจะไม่วัฒนาในใจของเขาที่มีต่อนางได้อย่างไร หญิงสาวสุดหยาใจเข้าลึก มองตามเขาที่กระโดดขึ้นหลังม้าตามคำสั่ง

นางรู้ว่าหากตนเองไม่ยอมรับปากให้เขาหลอกล่อกลุ่มทหารที่ติดตามมาจากไป เขาจะไม่มีทางจากไปอย่างสบายใจเป็นแน่ อีกทั้งนางก็มั่นใจในวรยุทธ์ของเขาเป็นอย่างมาก สำหรับเขาแล้วการที่ต้องรับมือกับศัตรูนับร้อยจึงหาใช่ปัญหาแต่อย่างใด

"นายหญิง ท่านจะต้องรอผู้น้อยกลับมา"

จบคำ ชายหนุ่มก็วิ่งสายตาจากร่างของนางอย่างอาลัยอาวรณ์ ก่อนจะกระหู่ทั้งม้าแล้วห้อยตะบึงลงจากเขาไป

"รักษาตัวด้วย...พี่เซ่าหลิน" ครั้นเห็นเงาหลังของเขาที่ห่างไกล

ออกไปเรื่อยๆ เชิงเสวี่จึงพิมพ์ออกมาแล้วเบา กล่าวจบน้ำตาที่ฝืน  
กลั้นเอาไว้ก่อนหน้านี้ก็เอ่อคลอ้นย่นตา

ครู่ต่อมานางก็หมุนกายซ้ำๆ ก้มหยิบตะเกียงอ่อนแสงที่ล้มอยู่ตรง  
ปลายเท้าขึ้นมาแล้วมุ่งหน้าไปยังยอดเขา

นางเดินไปได้ไม่กี่ไกล ด้านล่างภูเขาที่แว่วเสียงขับไล่ดังโหวกเหวก  
เชิงเสวี่ยหันไปมองด้านล่าง ก็เห็นเพียงแสงไฟพร่าพร่างดูจดวงดารา  
เหล่านั้นไล่ตามไปยังทิศทางหนึ่งอย่างรวดเร็ว นางรู้ได้ในทันที ยามนี้  
เข้าหลินหลอกล่อศัตรูไปได้สำเร็จแล้ว ทั้งรู้ว่าเขายังใช้ตนเองไปเสี่ยง  
อันตรายไม่ต่างจากเมื่อก่อนเลยแม้แต่น้อย นางเชื่อมั่นว่าสุดท้ายแล้ว  
เขาจะหลุดพ้นภัยอันตรายนี้ไปได้ เพราะวรยุทธของเขาถือเป็นหนึ่งในได้ห้า  
เช่นนี้จึงเป็นเหตุผลที่ท่านพ่อเลือกเขาให้เป็นองครักษ์เงาของนาง

หลังเชิงเสวี่ยหยิบผ้าเช็ดหน้าขึ้นมาซับน้ำตา บนดวงหน้าก็ปรากฏ  
สายตาแว่นแฉ่งขึ้นมาแทน นางจะต้องปลอดภัยกระทั่งรอเขาหลินยกทัพ  
กลับมาช่วยให้ได้!

ขณะกำลังจะก้าวเดินไปต่อก็พลันได้ยินเสียงเคลื่อนไหวดังขึ้นมา  
จากทางด้านหลัง เชิงเสวี่ยรีบก้าวเข้าไปหลบหลังต้นไม้ข้างทาง

ไม่นานคนชุดดำสวมหมวกสานหลายคนก็เข้ามายืนอยู่ตรงจุดที่  
รถม้าพลิกคว่ำไปก่อนหน้านี้

"ตรงนี้มีรถม้า! ดูท่า หัวหน้าจึงหงจะกล่าวเอาไว้ไม่ผิด บรูซชุดดำ  
คนนั้นกำลังล่อล่อลงจากภูเขา!"

"อืม นางเป็นเพียงหญิงตัวคนเดียว คงจะหนีไปได้ไม่ไกลนัก!"

"ตามไป!"

ครั้นเห็นกลุ่มคนชุดดำสวมหมวกสานเหล่านั้นเดินจากไปแล้ว  
เชิงเสวียจึงค่อยๆ ก้าวออกมาจากเงามืดหลังต้นไม้ สีหน้าของนาง  
ปราศจากซึ่งความหวาดกลัว ประหนึ่งคนเหล่านั้นมิได้กำลังตามหา  
ตัวนางแต่เป็นเพียงคนผ่านทางที่ไม่เกี่ยวข้องกับอันใดกับนางผู้หนึ่ง

ครั้นนึกถึงคำพูดของพวกเขาเมื่อครู่ นางก็อดเขี่ยหันพวกเขา  
อยู่ในใจมิได้

พวกโง่เขลา! สถานที่ที่ยิ่งอันตรายมากเท่าไร ในทางกลับกัน  
ก็เป็นสถานที่ที่ยิ่งปลอดภัยมากขึ้นเท่านั้น ดังนั้นนางจะหนีกลับเข้า  
เมืองหลวง!

## 2

แสงอรุณแรกเพ็ງจะสาดกระทบลงบนถนนสายหลักนอกชานเมืองหลวง ขบวนเจ้าสาวอันยิ่งใหญ่ก็เคลื่อนขบวนมุ่งหน้าผ่านมา

เสียงปี่ดังกังวานไปทั่วบริเวณถนนหลวง เกี่ยวเจ้าสาวสีแดงที่อยู่กลางขบวนดึงดูดสายตาผู้คนได้เป็นพิเศษ พู่ระย้าที่ประดับอยู่บนยอดเกี่ยวกำลังแกว่งไกวไปตามจังหวะก้าวเดินของคนหาม

ฉับพลันนั้นม่านเกี่ยวก็ถูกมือคู่หนึ่งเล็กขึ้น ด้านในแว่วเสียงร้องแหลมชวนให้ผู้คนที่ตระหนกออกมา "ข้าต้องการปลดทุกข์! ปลดทุกข์!"

สาวใช้ชุดแดงที่เฝ้ารับใช้อยู่ด้านข้างได้ยินเช่นนั้นก็รีบกวาดสายตาไปรอบๆ คราหนึ่ง เมื่อพบว่ากลุ่มคนที่มารับเกี่ยวเจ้าสาวต่างหันมามองทางนี้ด้วยสายตาแปลกประหลาด ใบหน้าก็พลันแดงก่ำ นางรีบเอ่ยปลอบคนในเกี่ยวด้วยเสียงแผ่วเบา "คุณหนู ท่านทนอีกสักหน่อยไม่ได้หรือเจ้าคะ สถานที่นอกเมืองอันห่างไกลเช่นนี้ไหนเลยจะมีห้องสุขาได้"

เจ้าคะ"

"จะให้ข้าทนต์ได้อย่างไรไหว! กว่าที่จะถึงคุณหาสน์สกุลหาวาก็ต้องใช้เวลาอีกตั้งครึ่งวัน เจ้าจะให้ข้าอันจนตายหรืออย่างไร!" โดยไม่สนใจคำทัดทานของสาวใช้ เจ้าสาวในชุดมงคัลสีแดงสดพลันเล็กม่านขึ้นก่อนจะออกคำสั่งกับคนหามเกี่ยวเสียงดัง "หยุดเกี่ยว! ข้าจะปลดทุกซ์!"

คนหามเกี่ยวต่างทำอะไรไม่ถูก ได้แต่รีบร้อนวางเกี่ยวลง ก่อนจะหันไปมองเจ้าสาวที่สวมผ้าคลุมศีรษะสีแดงเป็นตาเดียว

"อะ! เจ้าสาวยังไม่ได้กราบไหว้ฟ้าดิน เท้าจะเหยียบพื้นไม่ได้เด็ดขาด!"

แม่สื่อที่ยืนอยู่หน้าเกี่ยวเมื่อเห็นเจ้าสาวทำท่าจะลงจากเกี่ยวโดยไม่สนใจสิ่งใดก็รีบสายสะโพกอบอ้อมของตนเข้ามาห้ามไว้ทันควัน

"ข้าไม่สนใจแล้ว!"

เจ้าสาวผลักแม่สื่อที่เข้ามาขวางออกไปให้พ้นทาง ก่อนจะเลิกกระโปรงขึ้น แล้ววิ่งปรี๋หายเข้าไปในดงต้นไม้

ท่าทางเช่นนั้น ไม่ว่าจะมองอย่างไรก็กระโดดกระเดก...แม่สื่อผู้นั้นถูกนางผลักจนเสียหลักเกือบหงายหลังล้มไป โชคยังดีที่สาวใช้ชุดแดงปรี๋เข้ามาประคองไว้ได้ทัน

"ข้าไม่แปลกใจแล้วว่าที่คุณหนูของพวกเจ้าเพิ่งจะได้ออกเรือนเอาตอนอายุสี่สิบเช่นนี้!"

แม่สื่อเมื่อยืนได้มั่นคงแล้วก็ลูบหน้าอกของตนเบาๆ สายตามองตามเงาร่างสีแดงที่วิ่งหายเข้าไปในป่า แล้วก็ยังรู้สึกตกใจไม่หาย

สาวใช้ชุดแดงเมื่อเห็นแม่สื่อยืนได้มั่นคงแล้วก็คลายมือออก



ก่อนจะรีบวิ่งตามคุณหนูเข้าไปในป่า ระหว่างนั้นพลันนึกอะไรขึ้นได้ จึงรีบหันมาร้องบอกพวกคนที่อยู่ด้านหลัง "ทุกคนพักผ่อนกันครู่หนึ่งเถิด พวกข้าไปไม่นานก็จะรีบกลับมาเจ้าค่ะ"

ครั้นนางไปแล้ว คนทั้งหลายในบริเวณนั้นต่างพากันหัวเราะออกมา พวกเขาทำงานส่งขบวนเจ้าสาวมาก็หลายปีถึงเพียงนี้ ทว่านี่กลับเป็นครั้งแรกที่ได้เห็นเจ้าสาวมีกิริยาท่าทางไม่เรียบร้อยเช่นนั้น

หลังต้องเดินทางอยู่กลางหุบเขาอย่างยากลำบากมาตลอดทั้งคืน เชิงเสวียก็เหนื่อยจนหายใจหอบ ไม่ง่ายเลยกว่าที่นางจะหาต้นไม้ใหญ่สักต้นไว้สำหรับหลบซ่อนตัวได้ ทันใดนั้นพลันได้ยินเสียงฝีเท้าเร่งร้อนดังมาจากด้านหน้า นางรีบเข้าไปหลบหลังต้นไม้อย่างระแວดระวัง สายตาจับสังเกตตามทิศทางของเสียง

เชิงเสวียเพียงเห็นสตรีในชุดมงคลสีแดงสดผู้หนึ่งวิ่งเข้ามาในป่า ก่อนจะโยนผ้าคลุมศีรษะไปอีกด้าน ระหว่างที่กำลังถอดเสื้อผ้าปากของสตรีผู้นั้นก็ก่นด่าออกมาเสียงดัง "คิดจะให้ข้าไปรับกรรมอยู่ในคุกหาสน์สกุลหาอย่างนั้นหรือ ไม่มีทางเสียหอก! ท่านพ่อได้รับนิมิตธรรม เป็นท่านที่ไร้เยื่อใยต่อข้าก่อน อยามาโทษว่าข้าไม่กตัญญูก็แล้วกัน!"

หลังสตรีนางนั้นด่าทอจนสาแก่ใจ ชุดแต่งงานกับมงกุฎหงส์ก็ล้วนถูกถอดโยนทิ้งเรียกราดไว้ที่พื้นจนหมด นางสวมชุดแพรสีม่วงอ่อนเอาไว้ด้านใน เห็นได้ชัดว่าเตรียมวางแผนจะหนีพิธีแต่งงานนี้มาตั้งแต่ต้นแล้ว ครั้นถอดชุดมงคลออกเป็นครั้งสุดท้ายแล้ว นางยังหันกลับไปมองด้านหลังคราหนึ่ง แต่เมื่อได้ยินเสียงฝีเท้าของสาวใช้ที่ไล่ตามมา

สตรีนางนั้นก็รีบหมุนกายวิ่งหายเข้าไปในป่าอย่างไม่ลังเล เพียงพริบตา  
ก็มองไม่เห็นแม้แต่เงา

เมื่อเห็นชุดมงคลกกับมงกุฎหงส์ที่วางอยู่บนพื้น เชิงเสวี่ยพลัน  
อุกคืดขึ้นมาได้ หากนางเปลี่ยนไปสวมเสื้อผ้าชุดนั้นแทน บางทีอาจจะ  
หนีการไล่ล่าของตงเยวี่ยอ่องพ้นก็เป็นได้!

ระหว่างที่นางหยิบมงกุฎหงส์ขึ้นมา แล้วลั้งเลว่าควรจะสวมมัน  
ดีหรือไม่นั้น พลันได้ยินเสียงฝีเท้ารีบเร่งดังมาจากด้านบนของหุบเขา  
ฟังจากเสียงก็รู้ว่าต้องเป็นกลุ่มคนจำนวนมาก เชิงเสวี่ยรู้ได้ในทันทีว่า  
ลูกน้องของตงเยวี่ยอ่องที่ขึ้นไปตามหานางบนยอดเขาแล้วไม่เจอกำลัง  
ย้อนกลับมาตามหานางที่ตีนเขาอย่างละเอียดอีกครั้ง

คิวเรียวขมวดมุ่น ยามนี้นางไม่มีทางเลือกอื่นอีกแล้ว!

"คุณหนู..."

ไฉนเวลาเพียงครู่เดียวคุณหนูก็หายตัวไปไม่เห็นแม้แต่เงาเสียแล้ว  
เมื่อครู่ยังเห็นอยู่ชัดๆ ว่านางวิ่งมาทางนี้นี่นา

สาวใช้นามซุ้ยหงหยุดยืนอยู่กลางแมกไม้ สายตาเหลียวมองไป  
รอบด้านแล้วก็ยังไม่พบคุณหนูของนางแต่ประการใด จึงอดร้องเรียก  
เสียงดังด้วยความร้อนใจไม่ได้ "คุณหนู ท่านอยู่ที่ใดเจ้าคะ พวกเรา  
จะพลาดตฤกษ์มงคลกไม่ได้เด็ดขาดนะเจ้าคะ!"

ทว่าสิ่งที่ตอบนางกลับมามีเพียงเสียงลมพัดผ่านไปไม่ถึงซู่ซ่า  
นางพลันรับรู้ได้ทันทีว่ายามนี้ได้เกิดเรื่องร้ายแรงขึ้นแล้ว! *อย่า*  
*บอกนะว่าคุณหนูหนีพิธีต์่างไปแล้ว!*

"คุณหนู ท่านอย่าก่อเรื่องอีกเลยเจ้าคะ ไม่ง่ายเลยกว่านายท่าน จะจัดการให้ท่านออกเรือนได้ ท่านจะหนีพิธีแต่งงานเช่นนี้ไม่ได้นะเจ้าคะ หากท่านหนีไปแล้ว ชู้หญิงจะทำอย่างไรเล่าเจ้าคะ!"

ด้วยนิสัยไม่โหดของนายท่าน หากเขารู้ว่าคุณหนูหนีพิธีแต่งงานไปแล้วละก็ จะต้องโอบยสาวใช้น่าสงสารเช่นนางให้ตายทั้งเป็นแน่ ยามนี้ ...กระทั่งเสียงร้องเรียกคุณหนูของนางก็พลันสิ้นสะท้านขึ้นมา

ครั้นร้องเรียกอยู่หลายหนแต่ก็ยังไม่เห็นเงาร่างคนที่ตามหานั้น ชู้หญิงก็ทรุดเข่าลงพลางร่ำไห้ฟูมฟาย "แแม่แล้วๆ นายท่านจะต้องโอบยข้า จนตายเป็นแน่ คุณหนู...ไฉนท่านไม่หนีไปให้เร็วหรือไม่ก็ซ้ากว่านี้สักหน่อยเล่า เหตุใดต้องหนีไปตอนเวลาสำคัญเช่นนี้ด้วย! ฮือๆ..."

ระยะเวลาเดินทางสิบห้าวันจากเมืองสุ่มายังเมืองหลวง ไฉนต้องหนีไปตอนนี้ด้วยนะ หรือก่อนหน้านี้นางคิดจะหลอกล่อให้ทุกคนลดความระแวงระวังกันแน่ ระหว่างที่ชู้หญิงกำลังใกล้จะสิ้นหวังอยู่รอบร่อเงาร่างสีแดงสดร่างหนึ่งพลันปรากฏขึ้นตรงหน้า

สาวใช้ตัวน้อยเบิกตากลมจ้องมองรองเท้าปักลายนกยวนวางตรงหน้าพลางชะงักเสียงสะอื้นให้ลง

"คุณหนู...ฮือๆ...ข้ารู้อยู่แล้วว่าท่านไม่มีทางทิ้งชู้หญิงไปไหน..." พริบตาต่อมาชู้หญิงก็โผล่เข้าไปกอดขาของผู้เป็นเจ้าสาว เสียงร่ำไห้ยิ่งฟูมฟายหนักกว่าเดิม

เจ้าสาวค้อมร่างแล้วยื่นมือลงมาประคองนางให้ลุกขึ้นเบาๆ ก่อนจะชี้ไปยังเกี้ยวเจ้าสาว

"คุณหนู ข้าจะพาท่านกลับขึ้นเกี้ยวเดี๋ยวนี้เจ้าคะ" สาวใช้ตัวน้อย

เข้าใจความนัยของคุณหนูก็รีบลุกขึ้นยืน ประคองแขนของนางพาเดิน  
ออกจากดงไม้ไป

ครั้นเดินมาถึงเกี้ยว สาวใช้ก็รู้สึกว่ามีบางอย่างไม่ถูกต้อง จึง  
เหลือบมองคุณหนูที่อยู่ใต้ผ้าคลุมหน้าโดยไม่ได้ตั้งใจ อีกฝ่ายยังคงสวม  
ชุดมวงคลสีแดงตัวเดิม ผ้าคลุมหน้าก็ยังเป็นผืนเดิม ทว่าท่วงท่าของ  
คุณหนูคล้ายจะอ่อนช้อยขึ้น เรือนร่างก็แลดูจะบอบบางมากขึ้น

"รีบขึ้นเกี้ยวเร็วๆ เข้าเถิด!" แม่สีอรอนานจนเริ่มกระวนกระวาย  
นางรีบเลิกม่านให้เจ้าสาวเข้าไปนั่ง

เมื่อเจ้าสาวเข้าไปนั่งในเกี้ยวแล้ว ทุกคนต่างสลัดท่าทางเอื่อยเฉื่อย  
ทิ้งไปก่อนจะพร้อมใจกันลุกขึ้นเพื่อเตรียมออกเดินทางกันต่อ

ครั้นคนหามเกี้ยวยกเกี้ยวขึ้นจากพื้นก็พากันตะลึงงันจนเผลอมอง  
สบตากันโดยไม่รู้ตัว เจ้าสาวผู้นี้...หลังปลดทุกข์ออกไปแล้วก็ตัวเบาขึ้น  
ไม่น้อย!

ชู่ยงเกาศีระชะ มองไม่ออกว่าคุณหนูของนางมีอะไรแปลกไปที่  
ตรงไหน จึงกวาดความสงสัยทิ้งไป ก่อนที่นางจะหันมาจัดการเสื้อผ้า  
ของตนเองให้เรียบร้อยแล้วออกเดินไปพร้อมกับขบวนเกี้ยวเจ้าสาว  
นางลอบพึมพำในใจว่าตนเองคงจะคิดมากเกินไปเป็นแน่

เดินทางกว่าครึ่งวัน ยามเที่ยงตรง ในที่สุดขบวนส่งเจ้าสาวก็มาถึง  
ที่หมาย...คฤหาสน์สกุลหว่า

คฤหาสน์สกุลหว่าตั้งอยู่ริมคูเมืองย่านซานเมืองหลวง เป็นคฤหาสน์  
ที่ก่อสร้างอย่างงดงามหรูหราแห่งหนึ่ง สิงโตหินทั้งสองตัวตรงหน้าประตู  
แยกเขี้ยวกางกรงเล็บ สมจริงประหนึ่งมีชีวิต ตัวอักษรสีทองที่เขียนว่า

คดีหาสน์สกุลหว่าแปลงประกายระยิบระยับอยู่ได้แสงแดดจนทิมแพงนัยน์ตา  
 ขบวนส่งเจ้าสาวเพิ่งจะหยุดตรงหน้าประตู พ่อบ้านชราที่ขี้หนอรอ  
 อยู่นานแล้วก็รีบวิ่งออกมาจากประตูใหญ่ที่ประดับประดาตกแต่งด้วย  
 สีแดงสด เขาเอ่ยอย่างรีบร้อน "เหล่าบรรพบุรุษของข้า ไฉนจึงมาเอา  
 ปานนี้เล่า!"

ระหว่างที่พูดชายชราที่จัดการสั่งให้บ่าวรับใช้พาคนทั้งหลาย  
 อ้อมไปเข้าทางประตูหลัง

ชู่หยงเห็นเช่นนั้นก็หันไปมองพ่อบ้านชราผู้ไว้หนวดเคราดกหนา  
 ด้วยความสงสัยพลางเอ่ยถาม "เกิดอะไรขึ้นหรือเจ้าคะ เหตุใดต้อง  
 รีบร้อนกันถึงเพียงนี้"

อย่าบอกนะว่า...คุณชายใหญ่สกุลหว่าที่เล่าลือกันว่าอ่อนแออมโรค  
 ใกล้จะไม่ไหวแล้ว?

พ่อบ้านชราผู้นั้นได้ฟังก็หมุนกายยกมือขึ้นค้ำหน้าไปทางเกี้ยว  
 เจ้าสาวด้วยสีหน้าเป็นกังวล กล่าวด้วยความร่ำรานใจ "อย่าพูดมาก  
 อีกเลย ยามนี้คุณชายใหญ่อาการทรุดหนัก สูหยินผู้เฒ่ากำลังรอให้  
 เจ้าสาวรีบเข้าไปปิดเปาเคราะห์โดยเร็วอยู่!"

"อะไรนะ! จะทำเช่นนั้นได้อย่างไรเจ้าคะ คุณหนูของพวกข้า  
 ไม่ว่าจะอย่างไรก็เป็นถึงธิดาจากสกุลที่มีเกียรติ จะให้แต่งงานเป็นเจ้าสาว  
 เพื่อปิดเปาเคราะห์เช่นนั้นไม่ได้เด็ดขาด..." ชู่หยงได้ยินเช่นนั้นก็โมโห  
 ไม่น้อย จึงก้าวออกไปยืนขวางหน้าเกี้ยวไม่ยอมให้เคลื่อนขบวนไปไหน

พ่อบ้านชราเห็นเช่นนั้นก็หันไปถลึงตาใส่แม่สื่อ

แม่สื่อรีบให้ความร่วมมือด้วยการเข้าไปลากแขนชู่หยงออกมา

ระหว่างที่ลากเดินไปข้างหน้าก็เอ่ยอธิบาย "เฮ้อ! เรื่องนี้เข้าได้คุยกับ นายท่านของเจ้าเรียบร้อยแล้ว คุณชายใหญ่สุขภาพอ่อนแอ ที่รับอนุ ครานี้ก็เพียงเพื่อปัดรังควาน สาวใช้อย่างเจ้าจะขัดขวางพิธีไปเวย รับเข้าคฤหาสน์ให้เร็วที่สุดจึงจะสำคัญกว่า หากเลยฤกษ์มงคลไปแล้ว เจ้าคนเดียวรับผิดชอบไม่ไหวหรอกนะ"

แม่สื่อคิดจะรีบๆ จัดการให้เรื่องแล้วเสร็จไปโดยไว

เมื่ออีกฝ่ายยกนายท่านขึ้นมาอ้าง ชูยหงจึงไม่กล้าเอ่ยอะไรต่อไปอีก นางหันไปมองเกี้ยวเจ้าสาวที่อยู่ด้านหลังก็เห็นว่าคุณหนูไม่ได้ออก ความเห็นใดๆ จึงถอนหายใจเฮือกใหญ่ แล้วยอมเปิดทางให้ในที่สุด

จากนั้นคนทั้งขบวนก็ตามพ่อบ้านชราเดินเข้าคฤหาสน์ไปอย่าง รีบเร่ง

เชิงเสวี่ยที่นั่งอยู่ในเกี้ยวเมื่อได้ยินคำสนทนาระหว่างชูยหงกับ พวกเขา ฝ่ามือพลันกำแขนเสื้อเอาไว้แน่น ทั้งยังนึกขัดใจที่ตนเองไม่คิด ให้รอบคอบกว่านี้ ไม่เพียงนางต้องแต่งงานกับบุรุษขอมโรคแทนผู้อื่น แต่ ยังเป็นได้แค่อนุอีกต่างหาก! วันหน้าหากมีใครรู้เข้าว่าไทเฮาผู้สูงศักดิ์ แต่งเป็นอนุให้กับผู้อื่น ไม่ว่าเรื่องครั้งนี้จะกลายเป็นเรื่องเหลือเชื่อและ เสื่อมเสียเกียรติของตนเองมากถึงเพียงไหน!

ทว่าเมื่อทบทวนถึงสถานการณ์ในปัจจุบัน หากตนเองไม่หลบหนี เข้ามาอยู่ในเกี้ยวเจ้าสาว แล้วจะให้นางหลบหนีไปอยู่ที่ใดได้อีกเล่า ยิ่งเมื่อเทียบกับได้หล้าผืนนี้แล้ว นางก็เป็นเพียงเรื่องเล็กน้อยที่ไม่มีค่าควร ใให้กล่าวถึง

เมื่อคิดได้เช่นนั้นแล้ว นางจึงสงบใจขึ้นไม่น้อย

"เจ้าสาวมาถึงแล้ว!" ครั้นบ่าวไพร่ประกาศขึ้นด้วยเสียงอันดัง บรรดาแขกเหรื่อในโถงจึงค่อยๆ หยุดบทสนทนา ก่อนจะนั่งรอเจ้าสาวด้วยความสงบ

บนทางเดินหินอ่อนด้านนอกโถงใหญ่มีเสียงจุดประทัดดังเลื่อนลั่น นักดนตรีที่คอยทำอยู่สองฝั่งก็เริ่มบรรเลงดนตรี บรรยากาศพลันคึกคักขึ้นมาชั่วขณะ

ยามเจ้าสาวในชุดมงคอสีแดงสดเยื้องย่างผ่านพรมแดงต่อหน้าแขกเหรื่อทั้งหลาย ทุกคนก็พร้อมใจกันแสดงสีหน้าเช่นเดียวกันออกมา...สีหน้าเยาะหยัน!

ชู่หยงค่อยๆ เดินไปได้ทีละไม่กี่ก้าว นางประคองเชิงเสวียก้าวขึ้นบันไดอีกไม่กี่ขั้นก็เข้าสู่ด้านในโถงหลัก รอบด้านพลันอับแสงลงเล็กน้อย ยิ่งไปกว่านั้น นางยังคงได้ยินเสียงหายใจไม่เป็นจังหวะดังขึ้นเสียงหนึ่ง

อย่าบอกนะว่าคุณชายใหญ่สกุลหวาฝันสังขารที่ไม่มีใครจะสู้ตีมาเข้าพิธีแต่งงาน?

"เร็วเข้า รีบประคองคุณชายใหญ่มากราบไหวฟ้าดินกับเจ้าสาว!" สูหยินผู้เฒ่าในชุดแพรไหมงามประณีตนั่งอยู่บนเก้าอี้ประธานด้วยความร้อใจ ครั้นเห็นเจ้าสาวก้าวเข้ามาในโถงใหญ่ก็รีบหันไปสั่งการแม่สื่อที่เดินตามหลังเจ้าสาวมาอย่างใกล้ชิดทันที

สิ้นเสียงคำสั่งของนาง คุณชายใหญ่ก็ถูกเด็กรับใช้สองคนประคองให้เดินออกมา แม้จะเอ่ยว่าเดินออกมา ไม่สู้บอกว่าเขาถูกห้ามออกมาจะตรงเสียกว่า

ยามเขาปรากฏกายขึ้น ลมหายใจของทุกคนต่างต้องสะดุดเมื่อ

ได้เห็นดวงหน้าหล่อเหลาไร้ผู้ใดเทียบเคียงดวงหน้านั้น บรรดาแขกหรือต่างลอบรู้สึกเสียดายแทนชายหนุ่มผู้นั้นอยู่ในใจ หากเขาเป็นบุรุษหนุ่มร่างกายแข็งแรงแล้วล่ะก็ เมื่อเพียบพร้อมด้วยรูปทรวดทรงมากมายเช่นนี้ จะต้องเจริญก้าวหน้าอย่างใหญ่หลวงเป็นแน่แท้ *น่าเสียดายนัก... น่าเสียดาย*

"ท่าน...ท่านแม่...แค่ๆ..."

คุณชายใหญ่เมื่อมาถึงก็ประสานมือคำนับสูหยินผู้เฒ่าที่กำลังมองเขาด้วยสายตาห่วงใย ทว่ายังไม่ทันได้กล่าวจบก็เผลอออกมาไม่หยุด ครู่เดียวเขาก็เริ่มยืนไม่มั่นคง เด็กรับใช้เห็นเช่นนั้นจึงรีบยื่นมือเข้าไปประคองเป็นพัลวัน

"ไม่ต้องมากพิธีแล้ว รีบกราบไหว้ฟ้าดินกับเจ้าสาวเพื่อบัตเปาเคราะห์ภัยเสียก่อนจะสำคัญกว่า!" สูหยินผู้เฒ่าผู้มีเส้นผมสีดำดอกเลาขาวโพลนไปทั่วศีรษะเห็นบุตรชายไอไม่หยุดเช่นนั้นก็ตระหนกจนหน้าซีดขาว นางรีบลุกขึ้นหันไปขึ้นเสียงกับแม่สื่อ "พวกเจ้าจะมัวยืนเหม่ออยู่ตรงนั้นทำไม รีบให้เจ้าป่าวเจ้าสาวกราบไหว้ฟ้าดินเดี๋ยวนี้!"

แม่สื่อได้ยินเช่นนั้นก็รีบยกยอกายคำนับสูหยินผู้เฒ่า นางก้าวเข้าไปยืนตรงหน้าเจ้าป่าวเจ้าสาว กระแอมเสียงให้คอล่องเล็กน้อยก่อนจะเอ่ยเสียงดัง "เจ้าป่าว เจ้าสาว เตรียมสามคำนับ"

สิ้นคำของนาง คุณชายใหญ่ก็ถูกประคองให้เข้ามายืนข้างกายเจ้าสาว ทว่าเมื่อเด็กรับใช้คลายมือออก ร่างของคุณชายใหญ่ก็โอนเอนทำท่าจะล้มลง เด็กรับใช้รีบเข้าไปคิดจะประคองร่างของเขา แต่กลับไม่คาดว่ามีมือชาวผ่องดุจหยกคู่หนึ่งจะยื่นออกมาประคองแขนคุณชายใหญ่



เร็วกว่าเขาไปก้าวหนึ่ง ทุกคนต่างตื่นตะลึง กระทั่งสูหยินผู้เฒ่าที่คอย  
ระมัดระวังอยู่ตลอดเวลาถึงเผยสีหน้าตะลึงงันออกมา

"เจ้าไม่เป็นไรกรรมัง" น้ำเสียงอ่อนโยนประดุจสายน้ำดังขึ้น

ร่างของคุณชายใหญ่พลันชะงักค้างก่อนจะหันไปมองเจ้าสาว  
ที่กำลังประคองร่างของเขายู่ด้วยสายตาตะลึงลาน แน่نونว่าสิ่งที่  
เขาเห็นมีเพียงผ้าคลุมหน้าสีแดงสดเท่านั้น ดวงหน้าหล่อเหลาปรากฏ  
ร่องรอยความหดหู่ ชายหนุ่มตอบด้วยน้ำเสียงอ่อนแรงแทน "แค่ๆ...ไม่เป็นไร..."

"หนึ่ง คำนับฟ้าดิน!" แม่สื่อเห็นเจ้าสาวประคองเจ้าบ่าวไว้เช่นนั้น  
ก็รีบเอ่ยให้ทั้งสองคำนับฟ้าดิน ด้วยกลัวว่าหากเจ้าสาวต้องประคอง  
เจ้าบ่าวไว้นานๆ จะทรมานมีไหวจนปล่อยให้เจ้าบ่าวล้มลงกับพื้นให้  
เป็นที่ขายหน้าได้

ที่เชิงเสวี่ยประคองบุรุษข้างกายเอาไว้เป็นเพราะสายตาที่ก้มต่ำ  
ของนางเหลือบเห็นฝ่าเท้าที่ยืนไม่มั่นคงของเขาได้พอดี อีกทั้งความจริง  
แล้วหาใช่เพราะความปรารถนาดีที่นางอยากช่วยประคองเขาแต่อย่างใด  
แต่เป็นเพราะนางอยากจะทำเรื่องซีพจรของเขาต่างหาก เพียงครู่เดียวนาง  
ก็วินิจฉัยได้แล้วว่าเจ้าบ่าวผู้นี้เป็นโรคเลือดพร่อง หากกล่าวตามจริงแล้ว  
ยังไม่ถือว่าเป็นโรคร้ายแรงนัก ทว่าอาการเลือดพร่องของเขาไม่ได้รับ  
การรักษาอย่างเหมาะสม ดังนั้นจึงป่วยกระเสาะกระแสะมาเนิ่นนาน  
หลายปีเพียงนี้

มีเชิงเสวี่ยคอยประคอง คนทั้งสองจึงคำนับฟ้าดินหนึ่งครั้ง

"สอง คำนับบิดามารดา!"

ทั้งคู่หันกายก้มลงคำนับสูหยินผู้เฒ่าหนึ่งครั้ง สูหยินผู้เฒ่าพยักศีรษะ

ด้วยแววตาเปี่ยมด้วยความยินดี

"สามีภรรยาค้านับกันและกัน!"

เชิงเสวี่ยเป็นฝ่ายหยัดร่างขึ้นก่อนเพื่อจะได้ประคองเจ้าบ่าวขึ้นมาเตรียมหันกายเพื่อค้านับกันและกัน ทว่ากลับคาดไม่ถึงว่าทั้งสองยังไม่ทันค้านับ เจ้าบ่าวจะหมดสติไปกะทันหันเสียก่อน ช่วงขณะนั้นทุกคนต่างสับสนอลหม่านขึ้นมาทันที

หลังจากนั้นเชิงเสวี่ยก็ถูกสาวใช้สองนางนำทางไปที่เรือนหอกระทั่งดึกตื่นค่อนคืนถึงค่อยมีคนมารายงานว่าคุณชายใหญ่หมดสติยังไม่ฟื้น ให้นางอาบนํ้าพักผ่อนล่วงหน้าไปก่อนได้เลย

ด้วยเหตุนี้แม่สื่อที่ยืนรอจนเช้าอ่อนแรงอยู่นานแล้วจึงย่อกายค้านับกับเจ้าสาวก่อนเอ่ยลา

ส่วนสาวใช้ทั้งสองคนในห้องก็ถอยออกไปด้วยเช่นกัน คนหนึ่งออกไปเพื่อยกน้ำเข้ามาให้เจ้าสาวได้อาบนํ้าชำระกาย อีกคนหนึ่งไปห้องครัวเพื่อจัดเตรียมสำหรับอาหารสำหรับเจ้าสาว ยามนี้ภายในห้องจึงเหลือสาวใช้ชู้ยหรงที่ติดตามเจ้าสาวออกเรือนมาด้วยเพียงผู้เดียว

ชู้ยหรงขยับเข้าไปใกล้ ก่อนจะถามขึ้นอย่างระมัดระวัง "คุณหนูถ้าอย่างไรให้ข้าช่วยถอดผ้าคลุมหน้าให้ท่านดีหรือไม่เจ้าคะ"

ระหว่างที่เชิงเสวี่ยฟังคำของสาวใช้ ในหัวก็คิดวิธีรับมืออีกฝ่ายเอาไว้พร้อมเสริจสรรพ ถึงอย่างไรตอนนี้ก็มีเพียงสาวใช้นางนี้ที่รู้ว่าคุณหนูของนางมีหน้าตาแท้จริงเป็นอย่างไร หากว่ายามนี้เปิดผ้าคลุมหน้าออกนางจะต้องรู้ได้ทันทีว่าเจ้าสาวคนนี้หาใช่คุณหนูของนางไม่

"ข้าหาใช่คุณหนูของเจ้าไม่!" ฉับพลันเชิงเสวี่ยก็เป็นฝ่ายกระตุก

ผ้าคลุมหน้าของตนเองออกก่อน สีหน้าสงบเยือกเย็นจึงตอบสาวใช้ที่  
นั่งจั้นเป็นไก่ไม้\* ไปแล้ว

สาวใช้นางนี้หน้าตาน่ารักพริ้มเพรา บนร่างสวมชุดกระโปรงยาว  
สีแดงสดใส ทรงผมเกล้าเป็นมวยเล็ก ๆ สองลูก บนมวยผมทั้งสองข้าง  
ล้วนประดับดอกไม้ผ้าสีแดงเอาไว้ ให้กลิ่นอายของความเป็นสิริมงคล  
อย่างยิ่ง

"เจ้า..." ชู้ยหงตะลึงจันอยู่นานกว่าจะค้นคำพูดออกมาได้คำหนึ่ง

"คุณหนูของเจ้านี่พิธีแต่งงานไปแล้ว ข้าเป็นเจ้าสาวที่ถูกนาง  
ชู้ตัวให้มาเข้าพิธีแทนนาง รอจนถึงเวลาที่เหมาะสมเมื่อใด ข้าก็จะ  
หลบหนีออกไปจากคฤหาสน์สกุลหว่า!" แม่น้ำเสียงที่ใสจะเย็นซาห่างเหิน  
ทว่าก็ยังน่าฟังประหนึ่งสายลมวสันต์พัดต้องใบหน้า

"เอ๊ะ?" ชู้ยหงได้ยินเช่นนั้นก็ตระหนกจนอุทานออกมาคำหนึ่ง  
ก่อนจะรีบปิดปากตนเอง ยามนี้ชู้ยหงเองก็ลอบคิดแผนการของตนเอง  
อยู่ในใจเช่นกัน หากฐานะของสตรีตรงหน้าถูกเปิดเผยแล้วละก็ นาง  
ที่เป็นสาวใช้ติดตามอยู่ข้างกายย่อมสลดความรับผิดชอบไปไม่พ้น

ยามเห็นเรือนร่างบอบบางของสตรีตรงหน้า ชู้ยหงพลันอุกคิดขึ้นได้  
มิน่าเล่า ตั้งแต่คุณหนูกลับขึ้นเกี้ยวหลังไปปลดทุกข์ในป่า ทั้งกิริยาท่าทาง  
และอุปนิสัยของคุณหนูก็ดูแปลกไปไม่เหมือนเดิม ครั้นนางเงยหน้าขึ้น  
ก็เห็นเรือนหอที่ประดับตกแต่งอย่างงดงามวิจิตร ในแววตาของชู้ยหง  
พลันปรากฏรอยยินดี ถึงอย่างไรคฤหาสน์สกุลหว่าก็ร่ำรวยถึงเพียงนี้  
ไม่ว่าจะหยิบฉวยสิ่งใดก็ล้วนมีมูลค่าพอให้นางใช้ไปชั่วชีวิต ยิ่งไปกว่านั้น

\* นั่งจั้นเป็นไก่ไม้ เป็นสำนวน เปรียบเปรยถึงอาการตกตะลึงหรือตื่นตระหนกจนแข็งที่อวากับเป็นไม้ที่  
แกะสลักเป็นรูปไก่

สตรีตรงหน้าเองก็ใจเขลาถึงชั้นยอมแต่งเข้าคฤหาสน์สกุลหวารับเคราะห์ แทนคุณหนูเพียงเพื่อเศษเงินเล็กน้อย ย่อมไม่น่าใช่คนฉลาดเป็นแน่

ครั้นเห็นสีหน้าอึมเิบของชู้ยหิง เช็งเสวี่ยผู้มีความคิดอ่านละเอียดลออไหนเลยจะไม่ทราบว่ามันางคิดสิ่งใดอยู่ เช็งเสวี่ยยิ้มน้อยๆ พลังกล่าว "หากแม่นางเต็มใจ เจ้าจะหนีไปพร้อมกับข้าก็ได้"

เช็งเสวี่ยอยู่ในวังหลวง มีคลื่นฝนลมพายุโอบ้างที่ไม่เคยประสบพบเจอ นางย่อมสามารถรับมือสาวใช้ผู้นี้ได้ง่ายดายประดุจพลิกฝ่ามือเท่านั้น นางลุกขึ้นยืนมองฝายตรงข้าม ครั้นเห็นความตื่นเต๋นยินดีบนใบหน้าชู้ยหิงก็รู้ว่าอีกฝ่ายติดกับของนางแล้ว

เช็งเสวี่ยนั่งลงตรงหน้าโต๊ะเครื่องแป้ง ปลดมงกุฎหงส์อันหนักอึ้งออกจากศีรษะพลางเอ่ย "สิ่งที่เราต้องทำในยามนี้ก็คือพยายามเก็บหอมรอมริบให้ได้มากที่สุด รอจนมีเงินมากพอให้ใช้ครึ่งค่อนชีวิตเมื่อใด พวกเราก็ค่อยหลบหนีไปเมื่อนั้น แม่นางชู้ยหิงคิดเห็นอย่างไรบ้าง"

ชู้ยหิงคาดไม่ถึงว่าอีกฝ่ายจะคิดได้เช่นเดียวกับนางจึงกลืนน้ำลาย อึกใหญ่ด้วยความลึงโลด ทว่าก็ยังแสร้งกล่าวอย่างลำบากใจ "นี่ออกจะไม่เหมาะสมกระมัง" นางคิดจะให้ตนเองขึ้นเป็นฝ่ายกุมอำนาจ ไม่อาจปล่อยให้สตรีตรงหน้าเหยียบนางเอาไว้ได้เด็ดขาด

เช็งเสวี่ยปรายตามองชู้ยหิงผ่านเงาบนกระจกทองสำริด ครั้นเห็นท่าทางระริกระรีทว่าผืนทำเป็นเยือกเย็นของนางเช่นนั้น ก็รู้ได้ทันทีว่าความคิดอ่านของสาวใช้ผู้นี้ยังไม่สุกงอมเป็นผู้ใหญ่มากนัก คิดจะต่อรองให้ตนเองได้เปรียบ กลับยังปิดบังอารมณ์ของตนไม่เป็นเลยแม้แต่น้อย

"หากถูกผู้นั้นรู้เข้า อย่างมากข้าก็เพียงถูกขับไล่ออกจากคฤหาสน์"

สกุลหว่าเท่านั้น แต่เกรงว่าเจ้าจะไม่โชคดีเช่นข้า หากไม่ถูกสกุลหว่าส่งตัวกลับสกุลเดิมให้นายท่านของเจ้าโดยตีจนตายโทษฐานละเลยหน้าที่ก็คงไม่แคล้วต้องรั้งอยู่ทนรับความโกรธแค้นที่คุณหนูของเจ้าหนีพิธีแต่งงานจากคนสกุลหว่า ต้องถูกคนที่นี้ทรมานสารพัดอย่าง...ไม่ว่าอย่างไรเจ้าก็ไม่อาจมีจุดจบที่ดีได้" เช็งเสวี่ยไม่แม้แต่จะหันกลับไปมองนางบรรจงวางผมเส้นเล็กละเอียดไปพลาง กล่าวอย่างไม่อนาทรร้อนใจไปพลาง

ชู่หงได้ฟังก็เบิกตาจ้องเงาหลังของสตรีที่กำลังวางผมดำขลับดูจนกาอยู่หน้าโต๊ะเครื่องแป้งไม้จันทร์แดงด้วยสายตาดิ้นตระหนกนางเอ่ยถามอย่างร้อนตัว "เจ้าพูดเช่นนี้หมายความว่าอย่างไร"

"ไม่ได้หมายความว่าอย่างไร ข้าเพียงแต่กล่าวเตือนแม่สาวเล็กน้อยเท่านั้น!" เช็งเสวี่ยพลันหันหน้ากลับมา สายตาคมปလာบจ้องมองชู่หงที่ยืนอยู่ด้านหลังนี้

# 3

เวลาเพียงครู่เดียวชู่หยงก็รับรู้ถึงกลิ่นอายบนร่างของสตรีตรงหน้า ที่แฝงความหยิ่งผยองเผด็จการอันจะทำให้ตนเองไม่มีความกล้าแม้กระทั่ง จะสบตากับอีกฝ่ายได้ ความรู้สึกเช่นนี้นางไม่เคยได้สัมผัสจากคุณหนูจอมพยศของตนเลยสักครั้ง ตรงกันข้ามสายตาของสตรีตรงหน้ากลับประหนึ่งสามารถมองนางจนทะลุปรุโปร่งได้อย่างไรอย่างนั้น

"เช่นนั้นเจ้าคิดจะทำอย่างไร" หลังถูกฝ่ายตรงข้ามจ้องมองเช่นนั้น อยู่ครู่หนึ่ง ชู่หยงก็ทิ้งอาวุธยอมสยบอย่างราบคาบ รู้สึกกลนลานทำอะไรไม่ถูก จวนจะคุกเข่าอ่อนนวยนาดอีกฝ่ายอยู่รอมร่อ

เชิงเสวี่ยได้ยินเช่นนั้น มุมปากก็ผุดรอยยิ้มหยันอย่างเย็นชา "ข้าไม่คิดทำอะไรทั้งนั้น ก่อนที่พวกเราจะหนีไปจากที่นี่ ข้าเพียงอยากให้แม่นางช่วยปกป้องฐานะของข้า เช่นนี้จึงถือเป็นการดีทั้งต่อเจ้าและต่อข้า แต่ว่า...หากแม่นางอยากแสดงความจงรักภักดีต่อเจ้านายของเจ้า

แล้วล่ะก็ ข้าก็ไม่คิดขัดขวางหรอกนะ เพราะไม่ว่าอย่างไรเงินที่คุณหนูของเจ้ามอบให้ก็เพียงพอให้ข้าสุขสบายได้แล้ว"

ความหมายอีกนัยหนึ่งก็คือแม่นางจะถูกขับไล่ออกไปจริง แต่ก็คือว่ายังได้กำไรอยู่บ้าง ทว่ากับชู่หง จุดจบไม่ได้น่าพิศมัยเช่นนั้น

เพ็งจะสิ้นเสียงของเซิ่งเสวี่ย ชู่หงก็ตกรับคำเป็นมั่นเป็นเหมาะ "ข้าจะให้ความร่วมมือแน่นอนเจ้าคะ! ขอเพียงเมื่อเรื่องนี้ผ่านพ้นไปแล้ว แม่นางได้โปรดอย่าทอดทิ้งชู่หงเป็นพอ!"

"แม่นางชู่หงวางใจเกิด ในเมื่อพวกเราลงเรือลำเดียวกันแล้ว ข้าจะทอดทิ้งเจ้าได้อย่างไร เพียงหวังว่าหลังจากนี้แม่นางชู่หงจะเห็นข้าเป็นพวกเดียวกับเจ้า อย่าได้บาดหมางกันก็พอ" เซิ่งเสวี่ยเห็นชู่หงยอมอ่อนข้อให้ในที่สุด สีหน้าจึงอ่อนโยนขึ้นก่อนจะเดินเข้าไปตบเบาของนางพลางเอ่ยเตือนด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล

ชู่หงถูกรูปโฉมงามพิศุทธิ์ของเซิ่งเสวี่ยทำให้ตะลึงลาน ได้แต่พยักหน้ารับอย่างเหม่อลอย "แม่นางรับปากมาเช่นนี้ ชู่หงก็วางใจแล้ว เจ้าคะ ข้าสาบานว่าจะเก็บความลับเรื่องนี้ไว้ด้วยชีวิต"

"อี่เหนียง\* รอง สำหรับอาหารเตรียมเสร็จแล้ว ท่านรีบกินเถิด เจ้าคะ!" ยามนั้นเองสาวใช้สกุลหวาทั้งสองนางก็ผลัดประตูเดินเข้ามาข้างใน

"ตกลง" เซิ่งเสวี่ยได้ยินเช่นนั้นก็ชักมือที่ตะบ่าของชู่หงกลับมา พलगส่งสายตาให้อีกฝ่าย

โชคดีที่ชู่หงเป็นสาวใช้หัวไว นางพลันเข้าใจความหมาย รีบเอ่ย

\* อี่เหนียง เป็นคำที่ใช้เรียกอนุภรรยา

อย่างนอบน้อม "อ๊ะนี่ยงรอง ให้ป่าวปรนนิบัติท่านกินอาหารนะเจ้าคะ"

"อ๋อ" เช็งเสวี่ยให้ชู้ยหงประคองไปนั่งที่โต๊ะแปดเขียน\* ซึ่งทำจากไม้แดง ก่อนจะยกตะเกียบคีบอาหารด้วยท่าทางสง่างาม

สองสาวใช้สกุลหว่าครั้งได้เห็นรูปโฉมของเจ้าสาวต่างเบิกตากว้าง มองนางด้วยความตกตะลึง พวกนางอยู่มาจนปานนี้แล้ว กลับเพิ่งจะเคยได้เห็นสตรีที่งดงามเช่นนี้เป็นครั้งแรก คิ้วโบยลิลละเมียดละไมพาดอยู่เหนือเนตรงามใสกระจ่าง ขนตาองเยาวส่นไหวเบาๆ ประหนึ่งมีเส้นอกระพือปีก สันจมูกโด่งตรง กลีบปากดูจเนื้อท้อหวานฉ่ำนุ่มเนียน รูปโฉมเช่นนี้ เมื่อปรากฏคู่กับชุดมวงคลสีแดงสดปักลายนกขวนนางก็ยิ่งน่าหลงใหลมากขึ้นกว่าเดิมหลายเท่า นอกจากนี้ท่วงท่ากิริยาของนางก็เปี่ยมไปด้วยความเข้มซ้อยสูงสง่าที่ราวกับมีติดตัวมาแต่กำเนิด

เช็งเสวี่ยชำเลืองมองสาวใช้ทั้งสองผ่านทางหน้าต่าง ก่อนจะวางตะเกียบแล้วเอ่ยถาม "พวกเจ้าสองคนชื่ออะไรกันบ้าง"

สาวใช้ทั้งสองคาดไม่ถึงว่าระหว่างเจ้าสาวกำลังกินอาหารจะหันมาถามพวกนางอย่างกะทันหัน ทั้งคู่จึงชะงักไปครู่หนึ่ง จากนั้นสาวใช้ร่างอวบอิมก็คุกเข่าลงกับพื้น "ป่าวชื่อไต้วเออร์เจ้าคะ"

สาวใช้อีกนางเห็นไต้วเออร์คุกเข่าก็รีบทำตามพลางตอบเสียงเจ็ยแจ้ว "ป่าวชื่อเจี๊ยนเออร์เจ้าคะ"

เช็งเสวี่ยได้ฟัง มุมปากกลับเหยียดยิ้มเย็นชา "พวกเจ้าทั้งสองจงใจทำให้ข้าโมโหหรือไร"

สาวใช้สองนางได้ยिनเช่นนั้นก็เงยหน้าขึ้นอย่างไม่เข้าใจ ครั้นเห็น

\* โต๊ะแปดเขียน เป็นโต๊ะสี่เหลี่ยมจัตุรัสขนาดใหญ่ แต่ละด้านกว้างพอนั่งได้สองคน รวมแปดคน ทำจากไม้เนื้อดี ใช้สำหรับนั่งรับประทานอาหาร



รอยยิ้มเป็นซาบซึ้งหน้างามล้ำของอีเหนียงก็รีบพูดออกมาโดยพร้อมเพรียง "พวกบ่าวมิกล้าเจ้าคะ"

"มิกล้า? เช่นนั้นก็คงเพราะพวกเจ้าโง่เขลากระมัง ข้าถามชื่อของพวกเจ้า พวกเจ้าก็ตอบเพียงแต่ชื่อกลับมาได้อย่างนั้นหรือ อยบายอกนะว่า กระทั่งพวกเจ้าทำหน้าที่อะไรเคยรับใช้ผู้ใดมาก่อน ข้าก็รู้ไม่ได้เลยหรือ หากยังไม่ขบคิดคำพูดของข้าให้ลึกซึ้งเช่นนี้ต่อไป ภายภาคหน้าเมื่อมีปัญหามา พวกเจ้าจะรู้จักระมัดระวังตนได้อย่างไร"

เซ็งเสี่ยวคลุกคลีอยู่ในวังหลวงมานานหลายปี นางรู้ว่าข้ารับใช้ที่เกิดใจคิดคดทรยศนั้นอันตรายถึงเพียงไหน ดังนั้นที่นางข่มขู่ภรรยาให้ทั้งสองตรงหน้านี้ก็เพื่อตักเตือนให้พวกนางรอบคอบระมัดระวังมากขึ้น

ไต้วเอ๋อรีบเจวียนเอ๋อก็ได้ยินเช่นนั้นพลันตื่นตระหนกกลนกลาน

เซ็งเสี่ยวมองสีหน้าของพวกนางก็รู้ว่าอีกฝ่ายเพียงไรเดียงสาและขาดความรอบคอบเท่านั้น ผลลัพธ์ไม่ผิดจากที่คาด คำตอบจากสาวใช้ทั้งสองยืนยันข้อสันนิษฐานของนางว่าถูกต้อง ไต้วเอ๋อรีบเอ่ยด้วยน้ำเสียงสิ้นเครือ "อีเหนียงรองโปรดอภัยให้ด้วยเจ้าคะ บ่าวเพิ่งเข้ามาทำงานในคุกหาสน์เมื่อเดือนก่อน ตอนนี้เป็นเพียงสาวใช้ชั้นสี่เท่านั้นเจ้าคะ"

ไต้วเอ๋อพูดจบ เจวียนเอ๋อก็พูดต่ออย่างสิ้นกลัวไม่แพ้กัน "บ่าวเองก็เช่นกันเจ้าคะ"

เห็นท่าทางตัวสั้นนั่งงอกของพวกนางเช่นนั้น ซู่หยงก็อดมองสตรีผู้สวมรอยเป็นคุณหนูที่อยู่ตรงหน้าด้วยความนับถือไม่ได้ อีกฝ่ายเลือกใช้คำพูดเพียงประโยคเดียว ก็สืบสาวเรื่องราวของสองสาวใช้ออกมาได้จนหมดสิ้น

"ลูกขึ้นเถิด ในเมื่อพวกเจ้าเพิ่งเข้ามาใหม่ เช่นนั้นข้าก็พออภัยให้ได้!"  
เซ็งเสี่ยวหยิบตะเกียบขึ้นกินอาหารอีกครั้ง ทำราวกับเรื่องเมื่อครู่ไม่เคย  
เกิดขึ้น

"ขอบคุณี่เหนียงรองเจ้าค่ะ!"

ไต้วเอ๋อพร้อมกับเจี๋ยนเอ๋อรีบลุกขึ้นยืนก่อนจะถอยไปยืนอีกด้าน  
สีหน้าท่าทางดูเคารพนบนอบยิ่งกว่าเดิม สภาพจิตใจก็แตกต่างจาก  
เมื่อครู่ราวฟ้ากับเหว ก่อนหน้านี้พวกนางมองสตรีตรงหน้าในฐานะคนนอก  
เท่านั้น ทว่ายามนี้กลับมองอีกฝ่ายอย่างกลัวเกรงในฐานะเจ้านายของตน  
จริงๆ

## 4

หลังเชิงเสวียกินอาหารเสร็จ ฮูหยินผู้เฒ่าก็มาเยือนอย่างเหนือ  
ความคาดหมาย

ครั้นนางเข้ามา ก็โบกมือไล่บ่าวไพร่ทั้งหมดในห้องให้ออกไป  
ก่อนจะหันไปพูดกับเชิงเสวียที่กำลังยกถ้วยคารวะนางว่า "เซวียอวีถึง  
ข้ารู้ว่าชื่อเสียงของเจ้าไม่สู้ดีนัก ที่ข้าให้อวี่นเฟิงแต่งเจ้าเข้ามา เดิมก็  
เพื่อปิดเปาเคราะห์ ไหนเลยจะรู้ เจ้าไม่เพียงปิดเปาเคราะห์ให้ไม่สำเร็จ  
แต่ยังเกือบทำร้ายอวี่นเฟิงจนตาย ดูท่า...กระทั่งประโยชน์ในเรื่องนี้  
เจ้าก็ไม่มีเสียแล้ว! วันหน้าเจ้าก็จงอยู่แต่ในเรือนหลังนี้ อย่าได้ออกไป  
สร้างความรำคาญข้างนอก สกูลหว่าของพวกข้าจะเลี้ยงดูเจ้าเอง  
ไม่ว่าเสื้อผ้าหรืออาหารล้วนจะจัดเตรียมไว้ให้ แต่หากเจ้าไม่เชื่อฟังข้า  
สร้างเรื่องวุ่นวายขึ้นที่นี่ ก็อย่าโทษว่าข้าลงมือกับเจ้าอย่างโหดเหี้ยม  
ถึงตอนนั้นหากเจ้าตายอยู่ที่นี้ ข้าก็จะบอกกับตระกูลฝั่งมารดาของเจ้า

ว่าเจ้าป่วยตาย ชีวิตของเจ้าจะจบสิ้นแต่เพียงเท่านี้! เข้าใจความหมายของข้าหรือไม่"

เซ็งเสี่ยวงยหน้าขึ้นมองนาง กลีบปากสีแดงสดแยมยิ้ม "ความหมายของฮูหยินผู้เฒ่าคือต้องการให้ข้าอยู่เป็นม่ายในเรือนหลังนี้?"

"ดูๆ แล้ว เจ้าเองก็หาได้โง่เขลาดั่งเช่นคำเล่าลือไปเสียทีเดียวไม่! ถูกต้อง ความหมายของข้าก็คือเช่นนั้น" ฮูหยินผู้เฒ่าพินิจมองเซ็งเสี่ยวอีกครั้ง สายตาของนางคล้ายจะลดทอนความรังเกียจเดียดฉันท์ลงไปเล็กน้อย "ข้าจะพูดเพียงเท่านี้ จากนั้นจะทำอย่างไรต่อไปเจ้าก็เก็บเอาไปคิดเองเถิด!"

"สกุลหาของพวกท่านแต่งอนุเข้ามา ที่แท้ก็เพียงเพื่อให้พวกนางอยู่เป็นม่ายเท่านั้นหรือนี่!" ระยะเวลาที่เซ็งเสี่ยวพูดก็ลอบมองสีหน้าของฮูหยินผู้เฒ่าไปด้วย

เป็นไปตามคาด ครั้นฮูหยินผู้เฒ่าได้ยินคำพูดนี้ สีหน้าพลันเปลี่ยนเป็นเย็นชา ในดวงตาที่ล้อมรอบด้วยรอยเหี่ยวย่นปรากฏร่องรอยระแวงระวัง

"เซียวอิ่วถึง เจ้าก็เห็นแล้วว่าบุตรชายของข้าร่างกายอ่อนแอ เรื่องเข้าหอเกรงว่าจะไม่สะดวก เรื่องนี้บิดาของเจ้าเองก็รับรู้ สกุลหาของพวกข้าต้องจ่ายสินสอดก้อนโตเพื่อแต่งเจ้าเข้ามา แน่แน่นอนว่าไม่อาจส่งเจ้ากลับตระกูลไปง่ายๆ! ดังนั้นบิดาของเจ้าย่อมรู้แจ้งแก่ใจถึงความนัยที่ซ่อนอยู่ ข้าขอเตือนเจ้า อย่าได้คิดเล่นแง่เป็นอันขาด! มิเช่นนั้นหากมีภัยถึงแก่ชีวิตตนเองจะเรียกว่าได้ไม่คุ้มเสีย!"

ฮูหยินผู้เฒ่าฟังคำพูดนี้ไว้ก็ลุกขึ้นแล้วเดินจากไปอย่างรวดเร็ว

ครั้นเห็นฮูหยินผู้เฒ่าถูกสาวใช้ประคองประคองเดินออกจากเรือนไป

รอยยิ้มมุมปากของเซ็งเสี่ยวก็กดลึกกลงกว่าเดิม

คุณชายอมโรคแต่งธิดาของแม่ทัพใหญ่เข้ามาเพียงเพื่อปิดเป่าเคราะห์? นับว่าหาวอวินเฟิงผู้นี้หัวสูงไม่เบา! นางกลับนี่ก็อยากจะชมดูนักที่หาวอวินเฟิงแต่งเซี่ยวอวี่ถึงเข้ามาจะเป็นเพราะเหตุผลเรียบง่ายเช่นนั้นจริงหรือไม่!

หลังได้พักผ่อนอยู่หลายวัน เซ็งเสี่ยวก็ทำให้หูตาที่สูญหายผู้เฒ่าส่งมาคลายความระแวงระวังลงได้สำเร็จ ยามที่พวกนางทำงานตอนกลางคืนก็เริ่มผ่อนปรนเกียจคร้าน

หลายวันมานี้เซ็งเสี่ยวให้ชู่หยงเก็บรวบรวมเครื่องหอมหลายชนิดผสมเป็นผงหอมลับไหลโปรยไว้ในเทียนที่จุดอยู่ในโถงเล็ก ทำให้ได้วอเออร์ที่เฝ้ายามกะกลางคืนหลับไหล

เซ็งเสี่ยวปกปิดใบหน้า พลิกตัวออกจากหน้าต่างในห้องนอน คิดอยากจะทำระแวงดุสกุหลาวให้ทั่ว

ครั้งนี้ออกจากเรือนไป นางเลือกเดินไปตามทางเปลี่ยวสายเล็ก ผ่านไปหลายสายก็เห็นบานประตูทรงกลมสี่ขาที่ซ่อนตัวอยู่ใต้ร่มต้นจื่อเว่ย\* นี่คงจะเป็นเขตหวงห้ามที่ชู่หยงเคยกล่าวถึงกระมัง

เซ็งเสี่ยวสงสัยหวั่นว่าในเขตหวงห้ามต้องมีความลับซ่อนอยู่ ดังนั้นจึงลอบมาตรวจดูด้วยตนเอง

ในตอนนี้นางคิดจะเข้าไปตรวจสอบใกล้ๆ บานประตูทรงกลมก็พลันเปิดออก นางรีบซ่อนตัวทันที

ยามนั้นเองสาวใช้ชารูปร่างอ้วนท้วมผู้หนึ่งเดินถือโคมไฟออกมา

\* ต้นจื่อเว่ย คือต้นยี่เซ่ง (Crape Myrtle) เป็นไม้พุ่มขนาดกลาง สูง 5-7 เมตร ดอกมีสีชมพูกลีบซ้อนคล้ายดอกตะแบก

จากด้านหลังประตูกลางปิดกั้นด้านดอกจื่อเวยที่ขวางอยู่หน้าประตู ออกไปอีกด้าน เกิดเสียงดังกรอบแกรบ จากนั้นก็มีหญิงชราสวมเสื้อคลุม มิติชิดเดินออกมาจากหลังประตู

ตอนแรกเซี่ยงเสวี่ยยังมองรูปลักษณะของหญิงชราผู้นั้นไม่ชัดเจน ทว่ารอจนอีกฝ่ายเดินเข้ามาใกล้ นางจึงค่อยเห็นชัดเจนตา ที่แท้ก็เป็น ฮูหยินผู้เฒ่า!

เซี่ยงเสวี่ยมองพวกนางเดินไปพลางสนทนากันไปพลางจนค่อยๆ ห่าง ออกไปเรื่อยๆ เซี่ยงเสวี่ยที่หลบอยู่หลังต้นอวี\* ต้นหนึ่งจึงค่อยปรากฏกาย ออกมา ริมฝีปากที่อยู่ใต้ผ้าคลุมหน้าก็ยิ้ม สายตากวาดมองไปยัง ประตูทรงกลมที่พวกนางเพิ่งจะเดินออกมาโดยไร้กึ่งก้านของดอกจื่อเวย มาปกปิด จะต้องเป็นเพราะเมื่อครู่ยามที่พวกนางเดินออกมาไม่ทัน ได้ระวังปิดให้มิติชิดเป็นแน่

เซี่ยงเสวี่ยจัดผ้าคลุมหน้าให้เข้าที่ก่อนจะเดินก้าวออกมาอย่าง ระมัดระวัง นางสอดสายตาผ่านรอยแฉ่งของประตูเข้าไปด้านในก็พบว่า เป็นลานเรือนเล็กๆ หลังหนึ่ง บนระเียบงทางเดินแขวนโคมไฟเอาไว้เพียง หนึ่งดวง ตัวโคมแก้วใว้ไปตามสายลมยามราตรี แสงไฟประเดี้ยวมืด ประเดี้ยวสว่าง ชวนให้ผู้คนพรั่นพรั้งยิ่งนัก

เซี่ยงเสวี่ยเห็นว่าไม่มีผู้ใดเฝ้ายามอยู่จึงผลักประตูเดินเข้าไปข้างใน สายลมยามราตรีโอบสะบัดพัดพาความหนาวเย็นมาต้องผิวกาย เซี่ยงเสวี่ยยกสองมือขึ้นกอดท่อนแขนตนเองพลางเดินไปตามทางสายเล็ก ที่ปูด้วยหินอ่อนสีขาว ห่างออกไปไม่ไกลนักมีโต๊ะเก้าอี้ที่ทำจากหินอ่อน

\* ต้นอวี คือต้นเอลม์ (elm) เป็นไม้ผลัดใบ เนื้อไม้แข็ง ปลายไม้มีลวดลายสวยงาม นิยมใช้ในงานก่อสร้าง ไม้มีลักษณะเล็ก บาง มันวาว ขอบใบมีรอยหยักคล้ายฟันเลื่อย

สี่ขาตั้งอยู่ ระเบียบทางเดินและมันั่งล้วนแกะจากไม้จันทร์แดง ภายใน  
เรือนปลูกไม้ดอกไม้ประดับนานาชนิดไว้

จะว่าไปแล้วเชิงเสวียก็เดินมาไกลไม่น้อย เมื่อครู่ทั้งที่นางก็เลือก  
ทางเดินแบบเดาสุ่ม ทว่าระหว่างทางกลับไม่พบใครเลยสักคน

เชิงเสวียเดินไปถึงเรือนหลังเล็กที่ปลูกไม้ดอกไม้ประดับอยู่เต็ม  
ไปหมดหลังหนึ่ง รูปแบบของเรือนแตกต่างจากเรือนอื่นๆ กำแพงของ  
เรือนนี้ล้วนก่อจากหยกขาว มีเพียงหลังคาที่ทำจากไม้ บนบานประตู  
แขวนป้ายอักษรจ้วน\* เอาไว้แผ่นหนึ่ง ตัวอักษรสามตัวสลักเอาไว้  
อย่างชัดเจนว่า 'หอสุยหลัง'

เชิงเสวียได้ยินเสียงพิณแว่วมาจากด้านใน ครั้นนางเงี้ยวฟังก็  
ได้ยินเสียงหนึ่งบุรุษหนึ่งสตรีร้องคลออยู่ในเสียงพิณ

"จ้ออวี ผ่านมาห้าปี เจ้ากลับไม่เปลี่ยนแปลงไปเลยแม้แต่หน่อย มีเพียง  
ฝีมือดีดพิณของเจ้าที่พัฒนาขึ้นมากทีเดียว" น้ำเสียงของบุรุษใสกระจ่าง  
ดูจ่น้ำในลำธารทำให้เชิงเสวียรู้สึกคุ้นหูอยู่เล็กน้อย หรือบุรุษผู้นี้จะเป็น  
เจ้านายแห่งคฤหาสน์สกุลหว่า หรือบางที่อาจเป็นคนคุ้นเคยก็เป็นได้?

"นายท่านเรียกอวีเออร์มาที่คฤหาสน์เช่นนี้ เพียงเพื่อจะฟังบทเพลง  
เพียงเท่านั้นหรือเจ้าคะ" เสียงของสตรีผู้นั้นดังกังวานเสนาะหู ทั้งยังแฝง  
การตัดพ้อและแง่งอนเอาไว้บางเบา

ฝ่ายบุรุษหนึ่งเงี้ยวไม่ตอบอยู่เป็นนาน เสียงพิณของสตรีนางนั้น  
จึงเริ่มยู่งเหยิง ก่อนจะตามมาด้วยคำพูดของนาง "นายท่าน ท่านคง  
ไม่ได้มาที่นี่เพียงเพราะอยากจะฟังเพลงจริงๆ หรือกกระมัง ที่ผ่านมา

\* อักษรจ้วน (อักษรภาพ) เป็นรูปแบบการเขียนอักษรจีนในสมัยราชวงศ์ฉิน ลายพู่กันค่อนข้างเล็กนั้นเส้นตรง  
เป็นหลัก เป็นระเบียบและง่ายต่อการเขียน นับเป็นตัวอักษรสากลแบบแรกของประวัติศาสตร์จีน

อวีเออร์ลั่วนอยู่ในเรือนอีฉิง ทุกคืนวันเผื่อรอให้ท่านส่งคนมาเรียกว่า  
ให้ไปหา แต่กลับ..."

"เข้ามาหาเจ้าย่อมไม่ใช่เพียงเพื่อฟังบทเพลงเท่านั้น เข้ามาเพื่อ  
สั่งเจ้าให้ไปปรนนิบัติเด็กหนุ่มผู้หนึ่ง ด้วยความสามารถของเจ้าแล้ว  
ข้าเชื่อว่าเจ้าจะสามารถควบคุมจนเขายอมให้ข้าใช้สอยได้!"

"ท่านประเมินค่าสูงเกินไปแล้วเจ้าคะ บ่าวหาได้มีความสามารถได้ไม่  
ไม่เช่นนั้นท่านคงไม่รักใคร่โปรดปรานบ่าวเพียงครั้งเดียวเช่นนี้หรือ  
เจ้าคะ" เสียงพินหยุดชะงักลงโดยพลัน เสียงของสตรีแหลมสูงขึ้น ทั้งยัง  
แฝงความโกรธเคืองอยู่ภายใน

"ข้าหาได้กำลังต่อรองกับเจ้าไม่ นี่เป็นคำสั่ง!" บุรุษหนุ่มกล่าว

"นายท่าน!"

"เจ้าไม่ต้องพูดจาเหลวไหลแล้ว เพียงบอกมาว่าเจ้าเต็มใจหรือ  
ไม่เต็มใจเท่านั้น!"

"เช่นนั้นหากบ่าวบอกว่าไม่เต็มใจเล่าเจ้าคะ" หญิงสาวสะอื้นให้  
อย่างสิ้นหวัง

"ตาย!" บุรุษหนุ่มมองเมินเสียงสะอื้นให้ด้วยความสิ้นหวังของนาง  
เพียงกล่าวคำหนึ่งคำออกมาอย่างเย็นชาขึงนักร

ทั้งเรือนพลันตกอยู่ในความเงียบสงัด

มือของหญิงเสวี่ที่วางอยู่บนบานประตูกำข้าหากันแน่น ในใจนาง  
รู้สึกวิตกกังวลแทนสตรีผู้ขึ้นมานา

"บ่าวเข้าใจแล้วเจ้าคะ เพียงแต่บ่าวมีความปรารถนาหนึ่งข้อ  
ให้บ่าวได้ปรนนิบัติท่านอีกสักครั้งได้หรือไม่เจ้าคะ" ครู่หนึ่งเสียงของ



สตรีนางนั้นดั่งขึ้นอีกครั้ง ในน้ำเสียงแผ่อารมณ์ราวรานเอาไว้บางเบา

"ไม่ได้!" บุรุษหนุ่มยังคงไร้เยื่อใย

"เช่นนั้นให้บ่าวปรนนิบัติท่านอาบน้ำก็ยังดีเจ้าคะ"

บุรุษผู้นั้นนิ่งเงียบอยู่นาน ก่อนจะกล่าวขึ้นอย่างไม่สบอารมณ์  
"ยังไม่รีบปลดอาภรณ์ให้ข้าอีก!"

"ขอบคุณนายท่าน!" สตรีนางนั้นกล่าวด้วยความยินดียิ่ง

ได้ฟังถึงตรงนี้เชิงเสวียก็ส่ายหน้าอย่างไร้คำพูด สตรีนางนี้ช่างน่า  
สังเวชเกินไปแล้ว!

ขณะที่นางคิดจะผละจากไป ด้านในกลับมีเสียงต่อสู้อย่างดังขึ้น  
ก่อนจะตามมาด้วยเสียงหัวเราะอันลั่นหวังของอิสตรี "นายท่าน หัวปีมานี้  
ไม่เพียงฝีมือดีติดพันของข้าเท่านั้นที่ก้าวหน้า ความสามารถด้านอื่นของข้า  
ก็ยังพัฒนาขึ้นไม่น้อย ท่านคิดว่าตัวท่านเองจะต่อต้านข้าได้อย่างนั้นหรือ"

'ฉะ! เกิดเสียงคล้ายมีดดาบเขือนเข้าไปในเนื้อดังขึ้น จากนั้น  
สตรีผู้นั้นก็กรีดร้องเสียงแหลม "ท่านกลับยังลุกขึ้นมาได้อีกอย่างนั้นหรือ!  
อย่าได้คิดที่จะหนี!"

เสียงต่อสู้อย่างดังขึ้นไม่หยุด ก่อนที่เงาร่างสีดำร่างหนึ่งจะพุ่ง  
ออกจากประตูหายลับไปท่ามกลางรัตติกาล พริบตาก็ไม่เห็นแม้แต่เงา  
หรือบุรุษผู้นั้นจะหนีไปแล้ว?

สายลมราตรีหอบหนึ่งพัดมา บานประตูในเรือนพลันขยับไหว  
ดังปึงปัง เชิงเสวียจึงค่อยรั้งสติกลับมาได้ ก่อนจะรีบเดินเข้าไปในหอ  
สุ่ยหลิงที่อยู่ตรงหน้า

"มีใครอยู่หรือไม่" เชิงเสวียขยับผ้าคลุมหน้า ปกปิดใบหน้าของ

ตนเองให้มิดชิดยิ่งขึ้น เดินมาหยุดอยู่ตรงหน้าประตู

ที่จริงแล้วนางรู้ว่าข้างในมีสตรีที่ได้รับบาดเจ็บอยู่ผู้หนึ่ง ทว่าก็ยังเอ่ยถามตามมารยาทออกไปอยู่ดี อย่างไรก็ตามเสียงที่ตอบนางกลับมาเหตุใดจึงมีเพียงเสียงลมพัดผ่านไปไม่ดังหวีดหวิวไปได้

ไม่มีผู้ใดตอบรับเช่นนี้ทำให้นางยังเป็นกังวล บางทีสตรีข้างในผู้นั้นอาจจะได้รับบาดเจ็บสาหัส จนไม่มีกระทั่งเรียวยแรงจะส่งเสียงแล้ว

คิดได้เช่นนั้นนางก็รีบเดินเข้าไปในหอสุยหลิง เมื่อเข้าไปถึงก็เห็นสภาพและทะนุภายในห้อง โต๊ะเก้าอี้ลึ่มระเนระนาด ป่าน้ำชาบนโต๊ะตกลงมาแหลกละเอียด ด้านข้างยังมีพิณชั้นดีวางอยู่คันหนึ่ง ตัวพิณถูกน้ำชาราดรดจนเปียกปอน

เชิงเสวียไม่เห็นใครอยู่ในโถงด้านนอกจึงยกกระบองก้าวเท้าข้ามเครื่องกระเบื้องที่แตกหักเข้าไปยังห้องด้านใน ครั้นเลิกม่านที่เชื่อมกับห้องด้านในออก นางก็ถูกภาพที่เห็นทำให้ตะลึงงันจนชะงักการเคลื่อนไหวไปครู่หนึ่ง

ที่แท้ด้านในก็หาใช่ห้องนอนไม่ แต่เป็นห้องอาบน้ำ!

ยามนี้ สตรีผู้สวมชุดคลุมสีม่วงทั้งตัวผู้หนึ่งกำลังหอบหายใจหนักพลางพึงร่างอยู่บนม้านั่งหยกริมสระอาบน้ำ ในมือของนางถือกระบี่ซึ่งบางมากๆ เอาไว้เล่มหนึ่ง โลกิตบนกระบี่หยดลงก่อนจะค่อยๆ ไหลซึมไปตามรอยแตกบนพื้นหินอวิฮวา\* ประดุจดอกไม้อัน\*\* ที่เบ่งบานอยู่ใน

\* หินอวิฮวา (หินลายฝน) เป็นหินโมราชนิดหนึ่งที่มีสีส้มและลวดลายสวยงาม มีแหล่งกำเนิดอยู่ที่เขาอวิฮวา เมืองหนานจิง

\*\* ดอกป้ออัน (Red Spider Lily) คำว่าป้ออันแปลตรงตัวว่าอีกฟากฝั่ง ตามความเชื่อของจีนแม่น้ำปรกจะแบ่งสองฟากฝั่งระหว่างคนเป็นและคนตายออกจากกัน บนฝั่งของคนตายจะมีทุ่งดอกป้ออันบานอยู่ทั่ว ผู้ที่จะข้ามมาฝั่งนี้ได้มีเพียงคนตายเท่านั้น ดังนั้นจึงมีอีกชื่อว่าดอกไม้คนตาย

นรกภูมิ เรือนผมยาวบนแผ่นหลังของนางแห่งสะอาด ส่วนเส้นผมที่เหลือ ตั้งแต่ช่วงเอวลงไปครึ่งข้อ\* ล้วนแผ่สยายอยู่บนพื้น ถูกแช่อยู่ในแอ่งน้ำ จนเปียกโชก

เซ็งเสี่ยวเหม่อมองสตรีผู้นั้นเนิ่นนาน จนเมื่อเนตรงามของอีกฝ่าย ตวัดมองมาทางเซ็งเสี่ยวด้วยความกราดเกรี้ยวแล้ว นางถึงค่อยเรียกสติ ตนเองกลับคืนมาได้ ก่อนจะกลับคืนสู่ความสงบเยือกเย็นดังเก่า เซ็งเสี่ยว ก้าวเข้าไปคุกเข่าข้างกายสตรีผู้นั้น ไม่พูดพร่ำทำเพลงก็ยกมือของอีกฝ่าย ขึ้นมาเตรียมจะจับชีพจร ครั้นยกมือขึ้นมองอย่างละเอียดแล้ว เซ็งเสี่ยว พลันพบว่าแขนของสตรีนางนี้แม้จะเรียวยาวขาวผ่อง ทว่าใจกลางฝ่ามือ กลับเต็มไปด้วยรอยสักด้านจากการถือกระบี่ เมื่อพิจารณาจากสิ่งนี้ สตรีผู้นี้จะต้องเป็นมือกระบี่หญิงที่มีฝีมือโดดเด่นเป็นแน่

"แม่นาง ข้าเป็นหมอ ไม่มีทางทำร้ายเจ้าเด็ดขาด ตอนนี้ข้ามา เพื่อจะจับชีพจรให้เจ้า" หลังอธิบายจุดประสงค์ของตนคร่าวๆ แล้ว เซ็งเสี่ยวก็เห็นความกราดเกรี้ยวในแววตาของนางแปรเปลี่ยนเป็น ความประหลาดใจ

เซ็งเสี่ยวยกข้อมือของนางขึ้นมาจับชีพจรก่อนจะเหลือบสายตา ขึ้นมองดวงหน้างดงามเปี่ยมเสน่ห์ดวงหน้านั้นพลางกล่าว "แม่นาง เจ้าโดนพิษยาสลายกล้ามเนื้อกับยามนี้กเสียง คาดว่าอีกสองชั่วยาม\*\* ให้หลังพิษนี้ก็จจะคลายไปเอง หาได้ร้ายแรงไม่"

ระหว่งที่พูดเซ็งเสี่ยวกวาดมองไปทั่วร่างของอีกฝ่าย เมื่อเห็น

\* ข้อ (เซียง) เป็นหน่วยวัดความยาวของจีนสมัยโบราณ เทียบระยะประมาณ 10 นิ้วหรือหนึ่งส่วนสามเมตร ปัจจุบันยังใช้คำนี้ในความหมายว่า 'พูด'

\*\* ชั่วยาม เป็นหน่วยนับเวลาของจีนในสมัยโบราณ เท่ากับ 2 ชั่วโมง

ว่าไม่มีบาดแผลตรงที่โตอีกก็ถอนหายใจอย่างโล่งอก

ครั้นเงยหน้าขึ้นมองสตรีตรงหน้าอีกครั้งก็เห็นแววตาของนางฉายแววกลางแคลงใจ เชิงเสวี่ยจึงกล่าวโน้มหน้าด้วยความหวังดี "แม่นางเมื่อครู่บุรุษผู้นั้นหนีพ้นเงื้อมมือของเจ้าไปได้ เกรงว่าอีกประเดี๋ยวเขาจะต้องย้อนกลับมาทำร้ายเจ้าอีก ก่อนถึงเวลานั้นพวกเราควรรีบหาที่ซ่อนตัวจะดีกว่า"

กล่าวจบก็ไม่สนว่าสตรีผู้นี้จะยินยอมหรือไม่ เชิงเสวี่ยยกแขนของอีกฝ่ายขึ้นคิดจะพุงร่วงของนางขึ้นมา ไหนเลยจะรู้ สตรีนางนี้แม้ดูเฝื่อนๆ ภายนอกจะอ่อนแออบบาง ทว่าร่างกายกลับหนักอึ้ง เชิงเสวี่ยออกแรงไปก็ไม่ค่อยแล้วแต่กลับไม่สามารถพุงร่วงของนางขึ้นมาได้เลย ทั้งพบว่าความสูงของนางยังสูงกว่าสตรีทั่วไปอยู่มากโข

ครั้นเห็นว่าตนเองพยายามจนสุดแรงแล้วก็ยังไม่สามารถพุงนางให้ลุกขึ้นเพื่อออกเดินได้ เชิงเสวี่ยก็ถอนหายใจอย่างอับจนหนทางพลางส่งสายตามองนางก็เห็นอีกฝ่ายมีสีหน้าครุ่นคิดคล้ายตกอยู่ในภวังค์ เชิงเสวี่ยอดประหลาดใจไม่ได้ ไฉนสตรีผู้นี้จึงให้ความรู้สึกชั่วร้ายอยู่หน่อยๆ กันนะ

"นายท่าน เมื่อครู่พวกเราได้ยินเสียงต่อสู้ดังขึ้นในหอสุ่ยหลิง ไม่ทราบว่าคุณเป็นอะไรหรือไม่เจ้าคะ"

ขณะที่เชิงเสวี่ยกำลังมองสำรวจสตรีตรงหน้า ที่ด้านนอกก็แว่วเสียงเร่งร้อนแต่ไม่ปราศจากความนอบน้อมของสตรีนางอื่นดั่งขึ้น

ได้ยินเช่นนั้นเชิงเสวี่ยพลันตระหนกก่อนจะคว้าแขนของสตรีนางนั้นไว้พลางกล่าวขึ้นเสียงเบา "มีคนมา พวกเรารีบซ่อนตัวก่อนเถิด!"

## 5

เซียงเสวี่ยก้าวลงไปในสระน้ำก่อนเป็นอันดับแรก จากนั้นค่อยๆ ลากแขนสตรีนางนั้นให้ลงมาในสระด้วยกัน โชคดีที่น้ำในสระไม่ลึกมาก ศีรษะของพวกนางทั้งสองยังสามารถลอยพ้นเหนือน้ำได้

เซียงเสวี่ยหันไปมองสตรีข้างกายก็เห็นว่าสีหน้าของนางนั้นไม่ใคร่จะสู้ดีนัก ซึ่งก็ไม่ว่าเป็นเพราะเหตุใดกันแน่ ตนเองจึงเอ่ยขึ้นเสียงเบาด้วยความไม่สบอารมณ์ "หากไม่ใช่เพราะอาจารย์ของข้ากล่าวเอาไว้ว่า ยามเห็นความตายมิอาจไม่ช่วยแล้วละก็ ข้าเองก็ไม่ได้อยากจะรุ่มรวย เรื่องของเจ้านักหรรอก และข้าขอเตือนเจ้าไว้อย่าง อีกสักครู่หากยังอยาก จะมีชีวิตก็จงหลบซ่อนอยู่ในสระนี้ด้วยกันกับข้า หากพวกเราโชคดีก็อาจ จะหลบพ้น!"

ไม่รู้ว่าเซียงเสวี่ยตาผัดไปเองหรือไม่ ยามที่นางเอ่ยคำว่าอาจารย์ สหายตาของสตรีตรงหน้านั้นก็ฉวยแววแปลกประหลาดขึ้นมา

"นายท่าน?" คนด้านนอกเอ่ยเรียกอีกครั้ง เมื่อไม่มีเสียงขานรับ สาวใช้จึงเอ่ยต่อ "หากท่านยังไม่ขานรับ บ่าวจำต้องฝืนคำสั่งบุกเข้าไป แล้วนะเจ้าคะ!"

เซ็งเสี่ยวได้ยินเช่นนั้นก็คิดว่าแขนสตรีข้างกายคิดจะดึงตัวอีกฝ่าย มุดลงใต้น้ำด้วยกัน โฉนเลยจะคาด สตรีผู้นั้นไม่เพียงไม่ร่วมมือแต่ยัง ดิ้นรนปิดมือของตนเองออก สตรีผู้นี้ถูกพิษสลายเส้นเอ็นแต่ก็ยังเหลือ เสี่ยวแรงเช่นนี้ได้ เซ็งเสี่ยวนึกนับถือยิ่งนัก! เพียงแต่หากอีกฝ่ายยังไม่ร่วมมือ หลบอยู่ในสระน้ำจนถูกสาวใช้ที่ด้านนอกพบเข้าล่ะก็ เซ็งเสี่ยวย่อมต้อง โดนหางเลขไปด้วย นางไม่อยากตายเพราะช่วยคนหรือกนะ!

คิดได้เช่นนั้นเซ็งเสี่ยวด้วยความร้อนใจก็ยื่นมือหนึ่งออกไปคว้า ศีรษะของอีกฝ่าย แล้วออกแรงกดลงไปใต้น้ำ

ไม่ผิดจากที่คิด เกิดเป็นมนุษย์ต้องโหดร้ายเสียบ้างจึงจะดี!

ที่ก้นสระ เซ็งเสี่ยวมองลอดผ่านรอยแยกของกลีบดอกไม้บนผิวน้ำ ก็เห็นแสงไฟจากโคมแก้วภายในห้อง นางมันใจ บรรดาสาวใช้ที่อยู่ ริมสระไม่มีทางหาพวกนางพบแน่

"นายท่าน?"

"นายท่านอยู่หรือไม่เจ้าคะ"

"พี่ไปจัน ท่านรีบมาดูเร็วเข้า ตรงนี้มีรอยเลือด!" สาวใช้สองนาง หลังเดินทางจนทั่วอยู่หนึ่งรอบแล้ว หนึ่งในสาวใช้นั้นก็ปล้นกรีดร้องด้วยความตื่นตระหนก เสียงดังทะลุผิวน้ำเข้ามาถึงหูของเซ็งเสี่ยว นางรีบดึง ร่างสตรีข้างกายที่เคลื่อนไหวอยู่ไม่สุขให้จมลึกลงไปอีก

"อืม เป็นรอยเลือดจริงด้วย! ดูท่าจะต้องมีคนทำร้ายนายท่าน

เป็นแน่!"

เซ็งเสี่ยวเริ่มกลั้นหายใจได้ลำบากขึ้นทุกที เกรงว่าหากสองสาวใช้คุณนี้ยังไม่ออกไปอีก นางคงได้จมน้ำตาย! ในใจอดไม่อยู่พลางนึกปราชญ์สตรีข้างกายว่าทำอะไรไม่รู้จักรอบคอบ จะฆ่าคนทั้งทีก็ไม่ว่าจะวางแผนให้รัดกุมเสียหน่อย!

คิดได้เช่นนั้นนางถึงค่อยพบว่าสตรีข้างกายนางผู้หนึ่งไม่ไหวติงหรือว่านางขาดอากาศหายใจตายไปแล้ว!

เซ็งเสี่ยวลูบใบหน้าของสตรีผู้นั้นอย่างระมัดระวังก็พบว่าดวงตาทั้งสองข้างของอีกฝ่ายปิดแน่น นางพลันตระหนก รีบปลดผ้าคลุมหน้าของตนเองออกแล้วทาบทับริมฝีปากลงไป ถ่ายเทอากาศส่วนหนึ่งผ่านเข้าไปในปากของคนที่กำลังหมดสติทันที

สตรีตรงหน้าคงเพราะรู้สึกได้ถึงอากาศที่ไหลเข้าไปในปาก จึงพลันดูดกลิ่นอากาศที่เหลืออยู่ภายในปากของเซ็งเสี่ยวไปอย่างละโมภ

เซ็งเสี่ยวตะลึงลาน เนตรงามเบิกกว้างอยู่ได้น้ำถึงมองอีกฝ่ายอย่างดูร้าย คิดในใจว่าสตรีผู้นี้โง่เขลาอย่างยิ่งนัก! หากไม่ติดว่าคนตรงหน้าเป็นสตรีเฉกเช่นเดียวกันแล้วละก็ คงถูกนางถีบกระเด็นออกไปนานแล้ว รู้เช่นนั้นน่าจะปล่อยอีกฝ่ายตายไปเสียให้รู้แล้วรู้รอด!

ทว่ายามที่นางลืมตาขึ้น อีกฝ่ายก็พลันลืมตาขึ้นพร้อมกัน พริบตาหนึ่งดวงตาทั้งสองคู่ก็สับประสาน

ดวงตาคู่งามที่อยู่ใกล้แค่เอื้อมคู่นี้ ทั้งที่อยู่ใต้น้ำ อีกทั้งยังเป็นตอนกลางคืน แสงจากโคมไฟไม่นับว่าสว่างไสว ทว่าเซ็งเสี่ยวกลับรู้สึกได้อย่างชัดเจนถึงความร้อนแผดเผาที่อยู่ภายในแววตาของอีกฝ่าย

ดวงตาคู่นี้... คล้ายจะเคยรู้จักกันมาก่อน!

ตอนที่เซ็งเสี่ยวสลัดหลุดจากริมฝีปากไม่รู้จักพอของสตรีตรงหน้า ได้อย่างยากลำบากแล้ว ด้วยความร้อนใจนางจึงเปลอกสิ้นน้ำเข้าไปอีกหนึ่ง อีกเพียงนิดก็แทบจะสลัดออกมา ยังดีที่นางยกมือขึ้นปิดปากของตนเองไว้ได้ทัน

ขณะเดียวกันเสียงสาวใช้ที่ด้านบนก็ดังขึ้น "ไปเกิด เรื่องใหญ่เช่นนี้ พวกเรารีบไปรายงานท่านพ่อบ้านให้ตามหานายท่านกันดีกว่า!"

"พี่ไปจ้ะ แต่พวกเรา ยังไม่ได้ตรวจดูในสระน้ำนี่กันเลยนะ"

"พวกเราเข้ามาจนถึงเพียงนี้ หากมีคนอยู่จริง ก็คงขาดอากาศหายใจตายไปนานแล้วละ!"

จากนั้นก็แว่วเสียงฝีเท้าของคนทั้งสองเดินจากไป

ครั้นพวกนางจากไปแล้ว เซ็งเสี่ยวก็รีบไหลขึ้นเหนือน้ำก่อนจะดึงผ้าคลุมหน้าขึ้นมาปิดให้มิดชิดพลางโฉบโฉบไม่หยุด ระวังที่สลัดก็ยังไม่ลืมที่จะดึงร่างสตรีผู้นั้นให้ขึ้นมาจากน้ำด้วย

สตรีผู้นั้นยามขึ้นเหนือน้ำท่วงท่าสง่างามยิ่งกว่าเซ็งเสี่ยวอยู่มากโข ไม่เพียงไม่มีอาการสลัด แต่ยังจ้องมองเซ็งเสี่ยวด้วยสายตาแปลกประหลาด ท่าทางคล้ายกำลังยิ้ม แต่หากมองให้ละเอียดกลับไม่รู้สึกถึงรอยยิ้มบนใบหน้าของนางเลยสักนิด ช่างแปลกประหลาดยิ่งนัก!

"แค่นี้ แม่นาง ข้าคิดว่าพวกนางคงไม่กลับมาแล้วละ หรือต่อให้กลับมาจริง เจ้าก็ลงไปหลบอยู่ในสระน้ำอีกสักรอบคงจะพอหลบพ้นได้ชั่วคราว รอดูฤทธิ์ยาในร่างของเจ้าคลายลง เจ้าก็สามารถหลบหนีได้โดยง่ายแล้ว"



กล่าวจบเชิงเสวียก็ป็นขึ้นไปบนขอบสระ ปล่อยให้ปีกฝ้ายยื่นอยู่ใน  
ในระน้ำเพียงผู้เดียว สายตาดำจ้องมองเชิงเสวียอย่างสับสนงุนงง

"เจ้าอย่ามองข้าด้วยสายตาเช่นนั้น ตัวข้าเองยังเอาชีวิตแทบไม่รอด  
คงช่วยเหลือเจ้าได้เพียงเท่านี้แล้ว!"

เชิงเสวียพูดจบก็เห็นนางขยับริมฝีปากพูดอะไรบางอย่าง เชิงเสวีย  
เพ่งมองริมฝีปากบางได้รูปร่างนั้นขยับขึ้นลงหลายครั้ง ทวนซ้ำประโยคเดิม  
อยู่หลายรอบ ถึงค่อยเข้าใจว่าอีกฝ่ายกำลังพูดสิ่งใด

ครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง นางค่อยถามย้ำ "แม่นาง เจ้ากำลังถามข้าว่า  
เหตุใดจึงช่วยเจ้าอย่างนั้นหรือ"

อีกฝ่ายพยักหน้าด้วยท่าทางองอาจ

เชิงเสวียตอบกลับไป "นั่นเป็นเพราะข้อห้ามสามข้อที่อาจารย์  
ของข้าสั่งเอาไว้ อีกอย่างข้าเองก็ไม่ถูกชะตากับบุรุษที่ใช้ประโยชน์  
จากสตรี! แม่นาง บุรุษหน้าไม่อายุเช่นนี้เจ้าก็อย่าอาลัยอาวรณ์นักเลย  
มีรูปโฉมล่อเมื่อนี้ของเจ้า ใยต้องกลัวว่าจะหาบุรุษดี ๆ มิได้"

ไม่ได้สนว่าอีกฝ่ายจะตอบสนองเช่นไร เชิงเสวียหลังจากสาละวน  
อยู่กับการบิดน้ำออกจากเรือนผมและเสื้อผ้านั้นเรียบร้อยแล้วหันไป  
โบกมือให้นาง "ไว้พบกันใหม่ รักษาตัวด้วย!"

จากนั้นนางก็เดินออกจากห้องอาบน้ำของหอสุ่ยหลิง ทิ้งให้คน  
ในระน้ำจมอยู่ในวงค์เพียงลำพัง

ตอนที่เชิงเสวียแอบย่องออกมา นางก็พบว่าคฤหาสน์ทั้งหลังได้  
จุดโคมไฟส่องสว่างดูจยามกลางวัน!

นอกจากนี้ขณะที่นางเตรียมจะก้าวออกจากประตูเรือนก็เหลือบไป

เห็นที่ไกลๆ หลังแสงโคมไฟเหล่านั้นมีเงาร่างหลายร่างกำลังเร่งฝีเท้ามาตามทางสายเล็กนี้ หากนางคาดเดาไม่ผิด คนเหล่านั้นกำลังมุ่งตรงมาที่นี้ ยามนี้ต้อให้นางอยากจะหนีก็คงหนีไม่พ้นเสียแล้ว!

เมื่อไม่มีทางเลือกอื่น สุดท้ายนางก็ตัดสินใจกลับเข้าไปข้างในอีกครั้ง ครั้นมานั่งถูกเลิกขึ้น นางก็ต้องตะลึงงันอีกรอบ! สตรีผู้นั้นไม่ได้ซ่อนตัวอยู่ในสระน้ำแต่กลับเอนร่างพักเอาแรงอยู่บนม้านั่งหยกริมสระอย่างสบายอุรายิ่ง ซ่างรณหาที่ตายยิ่งนัก!

ยามนี้เรือนผมเปียกขึ้นสีน้ำหมึกของสตรีผู้นั้นแผ่สยายอยู่บนหมอนหยกสีแดง มือข้างหนึ่งยกขึ้นเท้าแก้ม ผินใบหน้ามองเชิงเสวียผู้ปิดบังใบหน้าที่ถูกกลับเข้ามาอีกครั้ง ครั้นเห็นชัดว่าเป็นนาง สตรีนางนั้นกลับส่งยิ้มชั่วร้ายให้เชิงเสวีย รอยยิ้มชั่วร้ายนั้นเมื่ออยู่บนใบหน้านางอันเฝ้ายวนนั้นกลับยังมีเสน่ห์อย่างน่าประหลาด

"เจ้า!...เจ้ายังจะยิ้มออกอีกหรือ! โง่เง่าอะไรเช่นนี้ ไม่แปลกใจแล้วที่เจ้าذنหลงรักบุรุษไร้ยางอายเช่นนั้น!" เชิงเสวียอย่างสามขุมเข้าไปคว้าแขนของนางพลางบ่น "เจ้ารู้หรือไม่วายามนี้บรรดาบ่าวไพร่ของเขากำลังตรงมาที่นี้กันแล้ว พวกเรารีบหนีไปจากตรงนี้ก่อนจะดีกว่า ในเมื่อเจ้าขึ้นมาตั้งบนตั่งได้ ข้าเดาว่าแค่เดินไม่กี่ก้าวเจ้าก็น่าจะไหวกระมัง รีบลุกขึ้นเร็วเข้า!"

ครั้นแขนข้างที่ใช้เท้าแก้มของนางถูกเชิงเสวียดึงออกกะทันหัน ศีรษะที่วางเท้าแก้มไว้ก็พลันลั่นไกล ส่งผลให้คางกระแทกลงกับหมอนหยกอย่างแรง ฉับพลันโลหิตก็หลังริน เส้นสายสีแดงสดหลายเส้นย่อมปลายนางขาของนางให้ดูแปลกประหลาดยิ่งนัก

เซ็งเสี่ยวเห็นเช่นนั้นก็รีบคลายมือข้างที่คว้าแขนของอีกฝ่ายไว้ทันที "ขอ...ขออภัยด้วย! ช้า..."

เซ็งเสี่ยวรู้สึกแปลกใจกับตนเองในวันนี้เป็นอย่างยิ่ง ยามปกติ นางนับเป็นสตรีเฉลียวฉลาดผู้หนึ่ง ไฉนยามนี้จึงมือเท้างุ่มง่ามขึ้นมาได้เสียเล่า สาเหตุคงมิใช่เพราะตนเองกำลังถูกคนไล่ล่าอยู่กระมัง ทว่า จะพูดเช่นนั้นก็ได้ เมื่อนึกถึงตอนแรกที่นางหนีการตามล่าของตงเยวี่ยอ่อง ตอนนั้นนางยังเยือกเย็นกว่านี้หลายเท่าตัวนัก

นางคิดว่าสาเหตุคงเพราะรูปโฉมของสตรีตรงหน้างดงามมากเกินไป ขนาดนางที่เป็นสตรีด้วยกันมองแล้วยังรู้สึกหวั่นไหว ไม่เช่นนั้น มีหรือจะส่งผลให้นางทำพลาดซ้ำแล้วซ้ำเล่าเช่นนี้ได้

สตรีผู้นั้นถูกเซ็งเสี่ยวปล่อยแขนโดยไม่ทันได้ตั้งตัว พริบตาต่อมาร่างทั้งร่างก็สิ้นไถลลงจากตั่งตกลงไปสัมผัสแนบชิดสนิทสนมกับพื้นหินอ่อนที่ด้านล้างแล้ว

"อ๊ะ!" เซ็งเสี่ยวเห็นเช่นนั้นก็อุทานออกมาก่อนจะรีบกล่าวขอโทษขอโพย "ขออภัยด้วย เป็นเหตุไม่คาดฝัน เป็นเหตุไม่คาดฝันจริงๆ!"

ครึ่งค่อนวันกว่าสตรีผู้นั้นจะยันแขนข้างหนึ่งลุกขึ้นมาจากพื้นได้ นางหันหน้ามาดลิ่งตาใส่เซ็งเสี่ยวด้วยความคับแค้น หน้าออกกระเพื่อมไหวอย่างดูดี

ครั้นเห็นเสื้อคลุมแพรไหมสีม่วงปักลายค้างคาวที่สตรีผู้นั้นสวมอยู่บนร่างขยับขึ้นลงตามจังหวะการหายใจอันหนักหน่วง เซ็งเสี่ยวก็รู้สึกได้ทันทีว่านางโกรธจริงๆ แล้ว

ดังนั้นเซ็งเสี่ยวจึงรีบประคองนางขึ้นมาพาลางกล่าว "ช้าไม่ได้ตั้งใจ

จริงๆ เดิมคิดจะพาเจ้าไปหลบอยู่ในสระน้ำชั่วคราว ไฉนเลยจะรู้ว่า เจ้ากลับอ่อนแอถึงเพียงนี้ กระทั่งเรียวแรงสัณทิกก็ไม่มี"

สตรีผู้นั้นมองค้อนเชิงเสวียอย่างขุ่นเคือง

"เลิกมองได้แล้ว พวกเราควรรีบลงไปซ่อนในสระน้ำก่อนจะตีกว่า ข้าได้ยินเสียงฝีเท้าของพวกเขากำลังตรงเข้ามาในเรือนแล้ว!" เชิงเสวียเห็นอีกฝ่ายยังถลิ่งตามองมาที่ตนก็รีบเอ่ยเร่งเร้า

สตรีผู้นั้นได้ฟัง คิ้วเรียวก็ขมวดมุ่น สายต้าย้ายไปมองยังสระน้ำ เนิ่นนานถึงค่อยหันกลับมาหาเชิงเสวียแล้วส่ายหน้า สื่อความหมายชัดเจน นางไม่คิดจะลงไปซ่อนในนั้นอีกแล้ว

เชิงเสวียเห็นเช่นนั้นก็ร้อนใจ "เจ้ามันโง่งงอย่างยิ่งนัก!"

ฝ่ายที่เพิ่งถูกประคองขึ้นมาจากพื้นทำสีหน้าอับจนพูดอะไรไม่ออก คิดจะเปิดปากโต้แย้ง ทว่าริมฝีปากเพียงขยับแต่กลับไม่มีเสียงใดๆ เล็ดลอดออกมา

เชิงเสวียไม่คิดจะต่อล้อต่อเถียงกับนางอีก ยังคงคิดจะใช้ความรุนแรง เช่นก่อนหน้านั้นผลักดันนางลงสระน้ำอีกครั้ง

ทว่าตอนนั้นเองที่สตรีผู้นั้นรีบยื่นมือออกมาตบแขนของเชิงเสวีย เมื่อเห็นอีกฝ่ายยังนั่งงันมองตนเองอยู่เช่นนั้น นางก็ชี้นิ้วไปที่โคมแก้ว บนชั้นทองแดงที่ตั้งอยู่ริมสระ ริมฝีปากอ้าแล้วก็หุบพยายามบอกบางอย่างกับเชิงเสวีย

"เจ้ากำลังบอกว่าด้านหลังโคมนั้นมีเส้นทางลับอย่างนั้นหรือ" ครั้นเชิงเสวียอ่านปากของนางจนเข้าใจก็ร้องถามด้วยความตื่นเต้น

นับว่ามีสมอลหลงเหลืออยู่บ้าง! สตรีนางนั้นเหลืออกตาใส่นาง

คราหนึ่งก่อนพักหน้าอย่างอ่อนใจ

"แม่นาง ในเมื่อมีทางลับไหนเจ้าจึงไม่บอกข้าให้เร็วกว่านี้เล่า!"  
เซ็งเสี่ยวหวนนึกถึงเมื่อครู่ที่ตนเองจวนจะล้มตายอยู่ในน้ำ ก็อด  
มองค้อนอีกฝ่ายอย่างโกรธเคืองไม่ได้

สตรีนางนั้นได้ฟังก็หลับตา ลมหายใจเริ่มไม่สงบ คาดว่าคงจะ  
โกรธขึ้นมาอีกแล้ว

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)



ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160622177.html>